



102



Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois



DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891



USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 1. ZÁŘÍ 1993 — ČÍSLO 60 — WEDNESDAY SEPTEMBER 1, 1993

65c

ZPRÁVY

■ NEW YORK

Dva synové dřívějšího presidenta George Bushe a několik dřívějších vrchních exekutivů Bushovy administrace se snažilo využít vděčnosti Kuvajtu vůči Bushovi k získání obchodních výhod, podle uveřejněné zprávy.

Zpráva říká, že president Bush se osobně nezúčastnil takových jednání, ani nehleděl mít zisk ze svých blízkých styků s vůdci Kuvajtu.

Marvin a Neil Bush, jakož i dřívější státní sekretář James A. Baker III. a bývalý šéf štábu Bílého domu John Sununu vyhledávali kuvajtské autority jako představitele amerických podnikatelů a ucházeli se o poválečné projekty.

Baker, Sununu a Bushovi synové byli mimo dosah, aby komentovali.



Zastánci somálského válečného lorda Mohameda Farrah Aidida se v neděli shromáždili na stadionu v Mogadishu. Protestovali proti politice UN a proti příchodu U.S. Army Rangers.

Nekonečné trýznění Johna Demjanjuka

Pat Buchanan
Conservative Chronicle, 18. srpna 1993

3. srpna — "Toto týrání musí přestat," řekl zet' Johna Demjanjuka Ed Nishnic. "Oni pomalu zabíjejí americkou rodinu."

To, že Israel znovu uvěznil Demjanjuka, 72 hodin po rozsudku, že je nevinen, je opravdu psychologickým trýzněním.

John Demjanjuk byl ospravedlněn ze zločinů "Ivana Hrozného" v táboře Treblinka. Jeho usvědčení bylo zrušeno. Jakým právem vrhá Israel tohoto muže zpátky do vězeňské cely?

Odповěď: Israel je pod strašným nátlakem, aby shledal Demjanjuka vinným z jakéhokoli zločinu, aby jeho falešní žalobci si mohli setřít vejc z obličejů za to, že ho prohlásili za nejhoršího nacistického zločince z druhé světové války. A protože tito muži nemohou připustit, že byli účastní právního lynčování, má být Demjanjuk uhořen k smrti?

Jak se mohou na sebe podívat do zrcadla lidé v Úřadě pro zvláštní

Pokračování na str. 4

OBEČNÉ ZVENCNUTÍ

Dr. Bohumil Kobliha

Rodilí Angličané jsou skvělí v kritických chvílích a nouzi. Umějí nezištně pomáhat. Tak bychom se mohli dívat na snahu redaktora The Sunday Times z 11. července 1993, zvoucí svoje čtenáře k pomoci vymyslet jméno pro Českou republiku, pro to čemu my Češi od dáвна říkáme Země koruny České (Czech Lands — The Czechlands). Mohli bychom jejich snahu brát vážně kdyby výzva "Šach identity" (Identity check) nebyla napsána ležerním tonem vážné legrace a kdyby s článkem nebyla otištěna defamující fotografie Václava Havla s nahotinkou.

Bohužel vidíme, že pozitivní vlastnost pomáhat může být zneužita povýšeneckou hravostí intelektuálů.

Moji angličtí spoluobčané si mohli snad dovolit vymýšlet jména, erby, vlajky, hymny a kde co, pro své bývalé kolonie ve třetím větě, ale taková snaha se vůbec nehodí ve vztahu k evropské zemi, která má historii

Pokrač. na str. 4

Úvaha na notu zákona o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu

Jan Černý

Po odhlasování tohoto zákona se v řadách pachatelů a fyzických či ideových dědiců, zvedla vlna odporu (která by za jejich vlády skončila lesem šibenic), ježto prý zákon odporuje ústavě i Listině lidských práv a svobod — jakoby era jejich zločinů, olupování, vraždění, lámání, mučení, znásilňování a poprav byla s dovolávanými zásadami v souladu (vždyť nebyla v souladu ani s jejich lupičskými zákony!!!). — Vrazi se právu a svobodě čtyřicet let vysmívali, a teď naráz vytáhli drze a výbojně na obranu "svých svobod". Jenže tak učinili před tváří již poučeného lidstva. To však nereaguje odpovídajícím způsobem, jinak by pachatelským a postpachatelským držkám dala i bez soudního řízení přes ně. Je to způsobeno pokračujícím uspáváním veřejnosti, takže rudí řvoucí možná docílí svého. — Právě tento úkaz (že pravdu má lhář, a čistý je vrah),

Pokračování na str. 2

Mějte soucit s farmářem

Charley Reese
Conservative Chronicle, 4. srpna 1993

19. července — Úděl farmáře není záviděníhodný. Dávají mu to ze všech stran, ačkoliv je ve skutečnosti nejcennějším členem soukromého sektoru národa.

Dnes je většina Američanů, jako já, zavřena v městě, kde je jejich zaměstnání. Náš kontakt s farmářem je "supermarket". V tomto obchodě je všechno čisté, chlazené — airconditioned, pěkně zabalené nebo svázané ke koupi. Náš hlavní zájem je cena, protože můžeme čistotu a čerstvost jakost považovat celkem za samozřejmé.

Tedy jako američtí spotřebitelé činíme nepřímo nátlak na farmářské ceny — udržujte je nízké. Někteří američtí konsumenty jdou dokonce dál a říkají, že je jim jedno odkud farmářské produkty přicházejí, pokud jsou čerstvé, chutné a levné. Import dále tlačí na farmářské ceny.

Pak přijdou městští "environmentalisté". Pravděpodobně řeknou, že

pokračování na str. 5

■ JERUSALEM, Israel

Právník, který zastupuje Židy, přeživší holocaust, řekl v neděli, že má nový důkaz o tom, že John Demjanjuk byl v nacistických koncentračních táborech a táborech smrti.

První zástupce Shafir Shilansky řekl že doufá, že tento nový materiál přesvědčí státního žalobce Israele Yosefa Harishe, aby doporučil soudní přelíčení Demjanjuka na základě nového důkazu. Demjanjuk měl být propuštěn 1. srpna, ale odvolání z rozsudku zdrželo jeho deportaci nejméně do čtvrtka tohoto týdne.

Shilansky řekl, že se s Harishem sejde v pondělí a předloží důkazy.

■ BEIJING, Čína

Přehrada v odlehlé části severozápadní Číny se protrhla a způsobila povodně, které zahubily nejméně 200 lidí, podle nedělní zprávy autorit.

Přehrada na reservoiru Gouhou se protrhla v pátek, asi v 11 hod. večer. Byla 231 stop vysoká a zadržovala 91 milionů kubických stop vody. Doposud není známo, proč se přehrada protrhla. Do postižené oblasti přijela skupina z čínského Kabinetu.

■ Gruzie

Ševarnadze má plné ruce: President Gruzie (Georgia) Eduard Ševarnadze, bývalý zahraniční ministr Michaila Gorbačova, brzy dosáhne vypořádání s rebely v Abcházii. Ale zdá se, že se blíží k plné občanské válce v Osetii. Občané Jižní Osetie se chtějí připojit k Severní Osetii jako části Ruska a odtrhnout se od Gruzie. Ševarnadze je nechce ztratit, a je hotov jít do nové války. Jeden občan Jižní

Osetie řekl: "Pomalou ale jistě se blížíme k nové válce ve velkém měřítku. (Intelligence Digest).

Srbové se připravují na válku s Maďarskem

V Evropě kolují zprávy, že Srbové postavili protitankové bariéry podél hranice s Maďarskem blízko Barendumu a Udvaru. Také se říká, že položili miny podél hranic i jinde. Maďarsko se na to dívá nepřátelsky; hledalo totiž výmluvu pro připojení jugoslávského, nyní srbského území, obývaného z větší části etnickými Maďary. Maďarsko obviňuje Srbsko z toho, že se snaží ukázat, že je v nebezpečí útoku ze strany Maďarů — a opravdu možná je. (Zprávy tisku).



President Clinton se v neděli zastavil u stánku s limonádou v Martha's Vineyard, Mass., poslední den své letní dovolené. Má skromný program na první týden ve Washingtonu, ale dále se rýsují velké problémy, včetně úmluvy NAFTA.

Úvaha na notu...

obnažuje skutečný stav mysli a morálky dnešní společnosti. S tím se prozatím nedá nic dělat.

Ale přijde k tomu, že: Zabíjel jsi? — budeš viset. Loupil jsi? — musíš vrátit a budeš potrestán. Působil jsi čtyřicet let bezpráví a bolest? — pro všechno na světě, rychle zmiz, abys nemusel být veřejně utracen. Hájíš krvavé období? — odejdi s ním! - Tváří v tvář popraveným, zabitým, oloupeným, zmrzačeným, bezbranným a doživotně stigmatizovaným, měl by i náznak obrany zmíněného svinstva být trestný, nechce-li demokracie a celá společnost vypadat jako vykleštěný blbeček a zmetek. Část lidského houfu je zachváčena naočkovaným morálním AIDS do té míry, že její zánik je neodvratný.

Je zbytečné se bavit či polemizovat s obsahem jednotlivých ustanovení slaboučkého zákona, jestliže se nemíní uznat vražda jako vražda, jestli se nesmí ukázat prstem na jaltskou kauzalitu, ani na její jmenovité a dobře se mající pochopy, jakož ani na ochránce viníků z té éry. Dnes je naopak záslužné špinit její oběti (zvláště ty vyhlédnuté a neskladné) obsahem žumpy estébáckých výkalů, jimiž správcové kloak na povel nových mocipánů kropí nevinné. Jsou již založena nová a struktuálně i gesci obdobná hnojiště, kam lákají, nebo pod pohrůžkou (och. jak známé!!) vtahují zavázané či slabé jedince. Tajné služby, i tajné spolky (prý "dobročinné"), by měly být ihned zakázány, postihovány a v zájmu lidské společnosti veřejně odtajněny. Že opak je pravdou, demonstrují nám ti krtkové na stránkách novin své rituální pitomosti (za účelem zastrašení, přitom mají strach z odhalení).

Za těchto okolností jsou možné jen dvě cesty: Držet hubu a krok, anebo se proti náhubku vzpěčit — volbami nebo jakkoliv, máme-li brát vážně odkaz naší "monstrance" — nápadně v tom směru ztichlé, "žít v pravdě" (což bylo možné v poslední dekádě komunismu, ale ne dnes). Mimo to, je nutné se učit nebát. Nejprve metodami představ, pak rozhodnutími a drobnými činy. Faktické finále přijde samo, jestliže po nás budou nestydatě šlapat jako dosud (viz sprosté akce proti neakčnímu zákonu). — Všechno, co se předhání, je současně časovou bombou.

A v daném případě i diagnózou, že mocenská současnost je stejná jako ta předchozí, a že tedy nemůže připustit ani vzdálenou podobu odplatného zákona. To, co se po dlouhém handrkování narodilo, je víc deklaratorní slepenec a literatura či modloslužba slova, než nástroj spravedlivého postihu neb očisty, a přesto je reakce docela uražená a výhrůžná. Tehdy se svým popravčím průmyslem nechlubili a neobraceli se s dotazy k mezinárodním institucím (kamarád za to dostal dvacet let), kam dnes píší své protesty děti katů, anebo i oni sami. Jsou to zbabělci, kteří řvou předem jako malí cikáni, aniž na ně ruka spravedlnosti vůbec dopadla.

Reakce proti odvarovému zákonu je neúměrná jeho možností i záměrům, a jak zde již bylo řečeno, je usvědčující. Pro vrahy i pro naši uměle bezbrannou demokracii, která působí dojmem svázané zrůdy, jež prosí nezaprodanou část národa o ránu z milosti. Tento mrzák je však chráněn zbraněmi, fízly, kanály a všemi "vlnkami". Mrzák musí žít, neboť si zde udělali bezpečný kutloch jeho zahraniční sponsoři (výsledek nedobytnosti práva, a ustrnutí vývoje, je teror, mafiánství a odpor proti všemu, co přichází "shora"). Lidé podvědomě cítí, že se nic neřeší v jejich prospěch, a ani se nehodlá řešit. Naopak, zachovat vše při starém (přes grafickou změnu na zprivatizovaných firemních štítech), je heslem konce jejich století, a tohoto tisíciletí.

To však jim nemůže vyjít! Nejsme blbci ani sebevrazi, a naše víra, vzdor shnilému centru, má ducha, fungující mozek i silné paže. — Sursum corda! Vzhůru srdce!

Udělejte vašim doma radost v tomto roce

a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402

TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935

Second class postage paid at Berwyn, Illinois

Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (In US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zaslané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00



Přístav Indiana Harbor, silně průmyslové ústí Grand Calumet River v East Chicago, má "usazeninu z pekla", jak to nazval jeden úředník, ale k jeho vyčištění dojde teprve za několik let.

ZPRÁVY

Ale následky teprve začínají; skupina v oblasti města Seattle šíří agendu národního hnutí pro "right to die".

Ve státě Michigan, pensionovaný patolog Jack Kevorkian byl nedávno obžalován za údajné porušení státního zákona, který označuje pomáhání při sebevraždě jako "felony" — zločin.

Zpráva o Billově sebevraždě rozrušila Seattle a znovu otevřela sporné otázky, legální, morální a filosofické, o kterých voliči státu Washington věřili, že jsou vyřešeny, když zamítli iniciativu ve volbách r. 1990, která by byla dovolila doktorům pomáhat na smrt nemocným ukončit svůj život.

■ BERLÍN, Německo

Houževnatí mladí Turci v Německu jsou na ulicích v ostražitých skupinách, se jmény jako "The 20 Boys" a "The 36ers", ale je to variace Newtonova zákona fyziky, podle kterého se chovají.

Za každou akci neonacistů bude stejná opačná reakce tureckých pouličních tlup.

V přípravě na další útok fašistů, na dobu kterou nazývají "Den X" shromažďují členové tureckých tlup zbraně a cvičí se v tajných místnostech. "Příště, až jeden z těch fašistů zabije Turka, absolutně, bez řeči, udeřme na ně, a to tvrdě," řekl 21-letý Mehmet, elektrikář pracující na částečný úvazek, který odešel z Turecka, když mu byly dva roky.

"Jen počkejte a uvidíte!" varoval. "My si to s vámi vyřídíme."

Není to pouhá bravura. Německá policie to bere docela vážně, a očekává násilnosti Turků v odpověď na novou vlnu útoků pravičáků.

V roce 1992 bylo zabito 17 lidí, podle zprávy ministerstva vnitra. Tento rok bylo zaznamenáno přes 1,000 útoků pravého křídla od ledna do června. "Jak se můžeme nečinně dívat na to, jak skinheads napadají bezbranné lidi — děti a staré ženy, spící v postelích," řekl Sami, 20-letý Turek, který žádal, jako ti ostatní, aby nebylo udáváno jeho jméno.

■ JOHANNESBURG, Jižní Afrika

Americké vyzvědačské satelity podávají zprávy letectvu Angoly a tak dramaticky zvyšují přesnost jejich útoků na rebely UNITA, podle zpráv diplomatů a analytiků. "Američané začali dodávat zprávy angolské vládě brzy po tom co president Clinton změnil strany," řekl jeden diplomat. Američtí diplomati odmítli komentovat.

Druhá a třetí světová

Jana Nováková

Srovnáme-li strategii druhé a třetí světové války, kterou vyprodukovala v obou případech nadnárodní mafie, zjistíme mnoho zajímavého. Nyní, kdy po vyhrané ekonomické válce "světová armáda" libovolně vstupuje do jakékoliv země, kdy se bez výstrahy může střilet raketami na cizí území, snad už i ti největší naivkové pochopili, že postupujeme ze skryté do otevřené fáze třetí světové války. Signalizovalo ji ostatně již dříve používání bakteriologických zbraní a masivní psychologická válka.

V obou případech řada lidí věděla o chystaných změnách předem. Druhá světová válka byla stejně jako první ohlášena revolucí a vznikem nové totality. V obou případech předcházely válkám dlouhé přípravy a obrovské finanční injekce (které se ovšem později mezinárodní mafii mnohonásobně vrátily). Hitler do určité doby vítězil za podpory mezinárodního establishmentu, o čemž svědčilo i diplomatické jednání předcházející zabrání každého nového území nacisty. Vrahovi se dala zkrátka volná ruka, protože díky zpravodajským službám o chystaných útocích věděla vláda postiženého státu i francouzští, angličtí a američtí státníci předem. Lidé však umírali do té doby, než došlo k situaci, která by ospravedlňovala připravené rozdělení světa. V té době hrála sjednocující roli mezinárodní odboje předem připravená Komunistická internacionála jako vlivná mezinárodní sionistická organizace, disponující velkými finančními obnosy i užitečnými konexemi. Ta zařizovala odvoz pro ni důležitých osob z okupovaných území, jejich kontakty v zahraničí, síť organizovaného odporu, propagandu proti nacistům - a brzdila vliv západního odboje jak se dalo, protože sympatie světa po válce měly patřit komunistům. Což se také stalo nejen vytvořením socialistických států, nýbrž i vznikem a posílením vlivu komunistických stran ve všech ostatních zemích.

Dnes však není jediný militaristický pachatel, jakým bylo tehdy Německo. Jde o boj skryté mezinárodní mafie o světovládu proti všem ostatním zemím na světě. Všimněte si ale, jak mlčí současná Socialistická internacionála (už ta změna názvu dávala tušit předem, že se tzv. válečný komunismus v budoucnu neudrží) k monetarismu a k liberalismu, jak ze všech sil podporuje Brusel a světovládu, jak ignoruje hladomory, vzrůstající nezaměstnanost a rozvrácení země. To dává opět tušit její budoucí roli. Dnes již nepůjde proti amorálnímu hrabání majetku a tím zotročování lidí, kteří si uchovali jisté morální zábrany. Úloha Socialistické internacionály bude jiná. Má vykonávat něco podobného jako jsou dnešní odbory, které v řadě zemí již berou mocní jako přežitek minulosti. Bude sjednocovat zotročené — ale jenom proto, aby mocným přerostli přes hlavu — nechá je pachtit se za falešnými cíli, a pokud někde dopustí otevřený odpor, tak ho včas prozradí, aby mohl být pro výstrahu krutě potrestán. Socialistická internacionála byla již dávno vytvořena pro roli četníka chudých ve sjednocené Evropě. Jestliže k ní nedojde, bude Socialistická internacionála bojovat ze všech sil o to, aby k sjednocení Evropy a později světovládě došlo. V případě silných států by totiž ztratila smysl, musela by se rozpustit, tajná světovláda by tak přišla o jednu ze svých mocných nadnárodních zbraní a řada zednářů a sionistů by přišla o dobře placená místa. Proto je zřejmé, že se tato zbytečná instituce jen tak bez boje nevzdá.

Odboj za druhé světové války tedy umožňovaly finance a mezinárodní konexe, přesně v intencích mezinárodního establishmentu. Dnes už odboj proti třetí světové válce tak ideální podmínky mít nebude. OSN, Světová banka, Mezinárodní měnový fond jsou plně ve službách tajné světové vlády, již slouží i "elita" ve většině států světa, která dnes jde proti vlastním národům.

Masmédia jsou rovněž na straně utlačovatelů. Jakmile se někde vytvoří společenství odporující zájmu mocných, je infiltrováno jejich agenty a ihned rozbito. A přesto se lidé začínají vracet k vlastenectví. Ukazují to příklady z Francie, Dánska a dalších zemí. Vlastenectví sílí dokonce i ve střední Evropě. Proto dělají média v poslední době všechno možné, aby rozešťvaly jednotlivé národnosti proti sobě, a kde nemají podklady, tam

■ JERUSALEM, Israel

Israelští a palestínští oficiálové řekli v neděli, že bezprostřední úmluva povede k vzájemnému uznání Israele a Palestinské organizace a k utvoření samovlády Palestinců v Israeleem okupovaných územích během šesti měsíců.

Řekli, že v tomto týdnu by mohlo být podepsáno prohlášení principů ve Washingtonu, kde mají znovu začít debaty o míru na Středním Východě v úterý: prohlášení má obsahovat hlavní zásady plánovaného přesunu autority, počínaje v pásmu Gaza a v městě Jerichu ve West Bank.

Deklarace bude založena na návrhu, kterého bylo tajně dosaženo asi před týdnem mezi zahraničním ministrem Simonem Peresem a důležitou osobností PLO, Mahmoudem Abbasem, který je také znám jako Abu Mazen. Peres pracoval v plné koordinaci s ministerským předsedou Jicakem Rabinem, o jehož schválení navržené úmluvy někteří Israeli měli zprvu dotazy, ale již nemají pochyb.

President Clinton, který je na krátké dovolené v Martha's Vineyard, Mass. udělal stručný posudek: "Mám naději, ale bylo tu už mnoho takových věcí dříve."

■ SEATTLE

Nový případ uplatnění "práva zemřít" rozrušil město Seattle ve státě Washington, když "Bill", kterému bylo přes 70 a měl nevléčitelnou rakovinu, četl knihu "Final Exit." Řekl svému lékaři, že to již dlouho nevydrží, a zavolal novou skupinu v Seattle s názvem "Compassion in Dying," která pomáhá lidem zemřít sebevraždou. Po rozmluvě organizace s lékařem a Billovou rodinou prohlásil Bill písemně, čtyřikrát, svůj úmysl ukončit svůj život.

Pak minulý měsíc, po rozloučení s neteří, která přijela na návštěvu, Bill vypil koktail barbituratů a alkoholu, a uložil se do postele jako ke spánku. Konec přišel rychle méně než dvě hodinu po usnutí.

si je vymýšlejí. Národnosti by totiž nejraději úplně zrušily, udělaly ze všech bezmocnou a naprosto vykořeněnou masu.

Díky poslednímu vývoji zuří kromě otevřené ekonomické a psychologické války i neviditelný boj pod hladinou. Přes veškerý útlak tedy odboj existuje a proto to s budoucností lidstva není tak beznadějně, jak se ještě před pár měsíci zdálo. Každým dnem své otevřené zpupnosti totiž ztrácí skryté síly řady příznivců — a to je právě ta spravedlnost, kterou žádná moc dlouhodobě neovlivní.

Nekonečné trýznění...

vyšetřování při Departmentu spravedlnosti?

Koncem 70tých a počátkem 80tých let byli tito mužové po lžižce krmeni vybranými kousčky informací, že John Demjanjuk byl strážcem v táboře smrti.

Nejen že spolkli návnadu, oni skočili na loď.

Tak zoufalí byli muži z OSI (Office of Special Investigations), aby vypadali jako největší honci nacistů, jací kdy existovali, že skrz sebeklam uvěřili, že opravdu chytili to legendární "zvíře Treblinky".

Allan Ryan, tehdy vedoucí OSI, popsal svůj jásot nad triumfem — jak seděl v clevelandské soudní síni a žasl nad "schopností obludy" zapřít ty hrůzy, které spáchala.

"Klamal nás svým mlčením a zapíráním," psal Ryan, "a mnohem víc než nás klamal dějiny svým naprostým odmítáním potvrdit svou minulost. Tímto perversním způsobem prohrál Demjanjuk svůj případ, ale nacistická mysl vyhrála. Vyhrála odmítnutím se odhalit. Vyhrála odpovědí agonii těch, kteří přežili, jednoslabičným zapřením a falešným alibi. Nacistická mysl vyhrála tím, že ani nepotvrdila svou existenci — žádné vysvětlení, žádná obrana, žádná omluva, žádné pohnutí, nic."

Ten výtečný honec nacistů ani neuvažoval o možnosti, že Demjanjuk se choval jako by se byl choval kterýkoli nevinný muž — před takovým neuvěřitelným obviněním — a že to byl on sám, Allan Ryan, který jediný v té soudní síni měl horečnou mysl.

Nyní víme, že když Ryan a jeho mužstvo si připíjeli na chycení Ivana z Treblinky, jejich kolaboranti, KGB (Občanská bezpečnost) seděla na 15,000 dokumentů z Treblinky, z nichž tucty jmenovaly jako skutečného "Ivana" strážce jménem Ivan Marčenko.

Uvnitř této obrovské sbírky dokumentů, objevených obranou po zhroucení Sovětského svazu, ani jeden kus papíru, ani jeden, se nezmiňuje o nějakém Ivanu Demjanjukovi. Ryanův úřad, OSI, byl lodí plnou pošetilců. Jediná otázka, která zůstává je, zdali ve svém zápalu se nestali něčím horším než pomatenými a neschopnými vykonávat svou povinnost.

Ale co to všechno znamená pro Johna Demjanjuka?

Jako byl nucen dokázat, že nebyl Ivanem v táboře Treblinka, tak teď musí dokázat, že není Ivanem ze Sobiboru, nebo z Flossenburgu, nebo Ivanem z Regensburgu. Před svou smrtí.

Toho se dožadují jeho žalobci.

Jejich "ironclad" (pancéřový) případ, že Demjanjuk byl Ivan ze Sobiboru, spočívá v čtyřech troškách "důkazů". 1) Jsou to dva afidavity od bývalého strážce v Sobiboru, jakéhosi Danielčenka, že v Sobiboru znal Demjanjuka. 2) Převodní seznam z cvičného tábora Trawniki, ve kterém je uveden Demjanjuk jako jeden z přidělených do Sobiboru. 3) Slavná identifikační karta, údajně z Trawniků, která také ukazuje, že Demjanjuk byl přidělen do tábora Sobibor.

Všechny tyto dokumenty opatřili členové KGB. Vezměme je po pořádku.

1) Danielčenka již nežije. Jako specialista v oboru falešných informací KGB (desinformation) Herb Romerstein poznamenal ve svém afidavitu (přísežném prohlášení) z r. 1946, že Danielčenka se zmiňuje o "Ivanu Demjanjukovi jen mimochodem (je to běžné ukrajinské jméno); říká že Demjanjuk se narodil v r. 1923 (Demjanjuk se narodil v r. 1920) a říká, že sloužili v Sobiboru v r. 1944 (rok po tom co tábor byl zbořen). V afidavitu z r. 1979 Danielčenka svou výpověď změnil. Říká, že Demjanjuk je o tři roky starší než on, a mluví o něm jako by byli důvěrnými přáteli. Otázka: Jestli Moskva věřila tomu, co Danielčenka řekl o Demjanjukovi v r. 1946, proč platil Sovětský svaz Demjanjukově matce pensii válečného hrdiny do roku 1974?

Co se týče seznamu těch, kteří byli přiděleni z tábora Trawniki do Sobiboru, Romerstein řekl, že to není původní seznam SS, nýbrž ruský překlad.

Tedy všechno závisí na identifikační kartě z tábora Trawniki. Ale, jak tento týden oznámil Der Spiegel, je nyní zřejmé, že tento dokument je padělek.

Když velitel západoněmecké federální policie ve Wiesbaden toto řekl israelským vyšetřovatelům, a poukázal na to, že karta nemá datum vydání, že obrázek hlavy na fotografii ID byl nahrazen obrázkem Demjanjuka, že symbol SS byl na ni ručně přidán, ne natištěn, jeden z israelských vyšetřovatelů na to řekl: "Jak jen to řekneme našim lidem doma?"

Der Spiegel dodává, že během Demjanjukova odvolání havorský rukopisný expert objevil, že úřední razítka na kartě byly napodobeniny, že němčina na ní použitá byla plná chyb a interpunkce buď chyběla nebo byla ručně přidána. Kromě toho číslo na identifikační kartě, 1393, bylo vydáno ještě než byl Demjanjuk zatčen.

V den, kdy usvědčení Demjanjuka bylo zrušeno, israelský strážce, který sundával jeho pouta se ze široka usmál a potřásl mu rukou. Obrázek těchl dvou šel kolem světa. Usmál by se některý israelský občan, a gratuloval by mužovi, o kterém věřil, že strkal židovské ženy a děti do plynových komor? Tento strážce věřil ve svém srdci, že Demjanjuk je nevinný. A je nevinný. Je čas, aby byl propuštěn.

OBECNÉ...

státnosti starší než Anglie, neřku-li Británie. Zemi jejíž dochované křesťanské korunovační klenoty jsou starší než ty anglické královské rodiny, a zemi jejíž dcera Anna byla ve 14. století dokonce anglickou královnou. Ministerský předseda N. Chamberlain nás ignorantsky prohlásil v roce 1938 za jakousi neznámou zemičku, pravda, ale dnešní vzdělanec by měl vědět že letci této "neznámé zemičky" pomáhali zachránit Británii v "Battle of Britain".

Domníval jsem se, že dopisy rozumných lidí, kteří se proti akci The Sunday Times ohradili, je alespoň trochu zarazí, ale nestalo se tak. Šéfredaktor hodil jen celou věc na krk publicistovi Rolandu Whitovi (autora původní nehoráznosti pana W. Januszczaka jaksi odsunuli) a ten se obtěžoval pro nás Čechy vybrat nové jméno.

Panu Whitovi přišlo na stůl prý na tisíc návrhů a dopisů. Tak uvádí ve výtisku velenovin z 1. srpna 1993 v příloze The Culture, strana 10. Jaká obětavost ono kvantum čist!

32 návrhů bylo s názvem Czechovia, a prý z velkého respektu (!) k prezidentovi Václavu Havlovi (a dalším Václavům) podalo 22 čtenářů návrh pro název Vaclavia! 17 návrhů přišlo na Czechslavia, 11 na Novyczech, 16 čtenářů prý chtělo připamatovat Alexandra Dubčeka — Dubcechia? Za Czechland (The Czechlands?) poslalo své hlasy deset čtenářů. Další návrhy byly na Novotna, Elbenia, Vltavia a Budvaria prý na oslavu nejlepšího piva. Mezi odpověďmi které si ze soutěže nedělali legraci v tónu The Sunday Times, byla zda se ještě jména Masaryk, Smetana, Vlastia, Smetania, Czeska, Central Republic of Europe a Czechistan (Upozorňuji že Czechistan byl míněn vážně jakýmsi panem Sagheer Khanem — vše v pořádku "stan" je země). Ovšem jméno, které je někdy slyšet v českých kruzích, a jeden můj známý soutěži zaslal, totiž Havelstan The Sunday Times neuvěřejnily. Natož jeho peprnou notičku!

Zato zveřejnily názvy Amoebia (že se začneme dělit), Luxemburg (prý abychom se lépe dostali do EEC) a Lagerland. Podílmi svému vlastnímu nevkusu The Sunday Times zaznamenaly ještě Germolatria, Cripettel, Linomanlopogeria (?) a Elbebergerma. Kam se poděly názvy a názory z těch zbývajících 872 dopisů a proč asi mlčela masa více jak půldruhého milionu odběratelů The Sunday Times, nám redaktor pan White nevysvětlil.

Jeho slosování ale vyznělo pro "Vaclavia" a cenu, lahev šampusu (!) dostal pan A. J. Sinclair z Dundee.

Abychom napodobili nejnovější lehkovážný styl The Sunday Times a pozdravili jejich "skvělý" výběr, nemůžeme jinak než říci, že se ZVENCLI.

Pravděpodobně ale, i přes svůj vševědoucí intelektualism, neznají toto slovíčko. "Zvencnout se" či "zvencnutí" se objevilo v pražském slangu asi letech 1940 až 1944. Přesnou ethymologii neznám, ale možná že vzniklo v reakci na německou propagandu, kdy do nás horem dolem cpali všechno svatováclavské, jen aby nám dokázali, že patříme k Velkoněmecké říši, včetně střibra a volů. "Zvencnutí" se používalo v ekvivalentu ke zbláznit se (!!Oni se zbláznili!), zcvoknout, spadnout z višně, zblbnout, mít to pošahané, být praštěný, uhozený, cáknutý, cvaknutý, spadnout na hlavičku, či to mít vygumované, a bylo modní na slunivě plešatých trávníčcích Vršovic, kde jsme cvrnkávali kuličky a čtali merunu. Nahlédnutím do velkého českého slovníku jsem zjistil, že tam tento výraz bohužel chybí. Vida teď je příležitost, jak sloveso tak podstatné jméno slovesně zařadit. Největší anglický světový nedělník se o to zasloužil svojí volbou.

Nevim, mám-li psát The Sunday Times další dopis a tuto pikantnost začít vysvětlovat. Bylo by to na jejich velikost možná moc.

Kdybychom celou věc ale pojali vážně, museli bychom se zamyslet nad tím, kdo to zase chce znevažovat a zlehčovat náš národ v myslích Západu a proč.

CENY DO EVROPY: Sept. od \$749.00

- PRAHA - July, Aug. \$869.00
- VÍDEŇ \$769.00
- FRANKFURT - July ..\$398.00, Aug. \$599.00
- MNICHOV \$749.00
- ŘÍM \$789.00
- PAŘÍŽ \$599.00
- LONDÝN \$689.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$789.00

Lodní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNĚ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BIRWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

Mnoho toho již nařečnil náš pan Havel o humanitě. V předvádění své humanity za ním nezůstala nikterak pozadu ani jeho paní Olga. Většinou to však byly jen řečičky, za kterými bylo jen málo skutečnosti. Směřovaly jen k tomu, aby udělaly reklamu těm, kteří je pronášeli. Byly výbornou a hlavně pohodlnou i levnou cestou k popularitě.

Skutečná humanitárnost je zde stějně vzácná, jako bývala za dob komunismu. O co více se o ní mluví, o to méně jí přibývá. Ováci o péči našich sametových o zdravotně postižené jsou věčně plné noviny, rozhlas i TV, ale v ústavech, které o takové občany pečují se mnoho nezměnilo a ani jich nepřibývalo. I když potřebné by to bylo! Podívejme se trochu této oblasti pod pokličku. Možná tam nalezneme tu žábu na prameni, která existuje, ale o které se nemluví.

Bude to příběh starého pána, bývalého redaktora katolického deníku. Člověka, který nikdy neměl na růžích ustláno, protože nebyl komunista a nechtěl s nimi táhnout za jeden provaz. Vůbec měl v životě jen smůlu, jak už to u slušných lidí bývá. Panu redaktorovi A.B. zemřela žena při porodu. Zůstal mu syn, který si do života bohužel přinesl i poškození, kterého jej nikdo nemůže zbavit. Při porodu mu lékař poškodil hlavičku porodnickými kleštěmi a nadsmrti mu zůstaly následky. Dnes je mu 27 let fyzicky, ale duševně zůstal na 12 letech. Otci, panu redaktorovi A.B., je dnes 72 let. Svého syna má v Ústavu sociální péče v Horním Maxově, 125 kilometrů od Prahy, kde otec, nyní již důchodce s minimálním důchodem, žije. Ústav je v téměř liduprázdné krajině, v obci, která byla před lety určena na likvidaci, v níž je jen pár domků, kde není ani obchod. Pro pana A.B. je při jeho věku velmi náročné a finančně nákladné (za jednu cestu z Prahy do horního Maxova a zpět zaplatí 120 Kč), chce-li aspoň jednou za 14 dní navštívit svého synka, který na tátovy návštěvy toužebně čeká. Vždyť je stále malým dítětem.

Marně se pan A.B. snažil o přemístění synka do nějakého ústavu blízkého Praze. Na magistrátu i všech našich humanitárních organizací sametová úředníci jen krčili rameny. Po dlouhé době se mu to však přece jen podařilo. Dostal syna do nově otevřeného pražského ústavu charitativní organizace Duha. Byl tam však jen 3 měsíce. Pak jej přemístili zpět do Horního Maxova. Prý nebyl dost adaptabilní pro záměry Duhy. Tam totiž vytvářeli nový sametový experiment. Aby mentálně postižení rychleji adaptovali pro společnost, rozhodli se udělat pokus s vytvářením párů, ze kterých by se stali manželé! Sametové manželství mentálně zatíženého ženicha se stejně mentálně postiženou nevěstou! Nedovedu si pomyslet na to, jací potomci by mohli z takového manželství vzejít. Toník pana redaktora se jim, jako pokusné zvířátko, pro svoji dětskost nehodil. Tak musel putovat zpět, daleko od Prahy.

Pan A.B. se také zcela marně obrátil s prosbou o pomoc na Výbor dobré vůle paní Olgy Havlové. Jediné čeho dosáhl, byla strohá odpověď, aby se s žádostí obrátil na sociální odbor magistrátu. Tedy tam, kde již byl prosit mnohokrát a vždy marně. Není to nic jiného než uzavřený kruh a zároveň i nádherná ukázka sametové humánnosti Výboru dobré vůle a její velitelky paní Olgy. Mluvit o humanitě umí tato první dáma republiky téměř stejně dobře jako její prezidentský manžel. Ovšem k reálné pomoci prosebníkovi se moc nemá. Nemá na to asi čas. Musí se přece se svojí suitou předvádět před veřejností a to zabere mnoho času.

Stejně marně se pan A.B. obrátil dopisem také na pana arcibiskupa Vlka. Ne s prosbou o pomoc pro sebe a synka. Toho žádal, aby se ze své funkce zasadil u úřadů, aby vytvářely pro zdravotně postižené lepší podmínky. Žádal tedy nejvyššího církevního představitele České republiky pouze o slovní intervenci za postižené děti! Obrátil se na pana arcibiskupa jako věřící křesťan, protože si myslel, že jeho slovo pomůže prorazit sametovou kamufláž, kterou se naše humanita zastřela. Nedočkal se ani řádky odpovědi. Arcibiskup i jeho konsistoři mlčí. Asi pan arcibiskup neslyšel slov Ježíše Krista, který pravil "Nechte maličkých přijít ke mně, neboť jejich je království nebeské. Cokoliv učiníte jednomu z mých nejmenších, mně jste učinili."

A takových případů jsou celé desítky a stovky. O humanitě se mnoho mluví, ale málo se pro ni dělá. Větší starost mají naši sametová humanisté o to, aby kriminálníci ve věznicích, žijící tam fešácky bez práce, měli na celách televizory a videa. Víc starosti mají také o toxikomany a pederasty. Nezapomínají ani na bezdomovecké povaleče, kteří mají jen jediný zájem, aby nemuseli nic dělat a měli dost pití. O skutečně postižené se však moc v praxi nezajímají. Proč také? Ti přece nejsou tak zajímaví, zvláště ti mentálně postižení. Nemohou přece, díky své nemoci, volit! A naši sametová potřebují voliče, kteří je budou nejenom volit, ale také opévat. Proto se zaměřují raději na kriminálníky, fešáky, pederasty a povaleče. Ti jim jejich starostlivost ve volbách rádi oplátí. Ke skutečně postiženým občanům se náš samet obrací jen tehdy, když potřebuje nějakou reklamu. Že stejně vždy zůstane jen u slov a slibů? To je přece sametově smysluplné!

Mějte soucit s...

farmáři používají příliš mnoho hnojiv, příliš mnoho vody, příliš mnoho prostředků proti hmyzu — "cut it out".

Dále jsou tu knihovníci. Přestaňte subvencovat farmáře, říkají, zatímco si plní košíky lacinými potravinami, ať se potopí nebo plavou ve volném trhu.

Bankéři a politikové, kteří posílají do supermarketu své služebné, mezitím vymýšlejí nové obchodní triky. Země X mi dluží mnoho peněz, říká bankéř, a nemohou platit, ledaže by něco exportovali do Spojených států. Proč je nenecháme vyvázet zemědělské produkty, aby mohli vydělat nějaké peníze a zaplatit aspoň úroky na své půjčky. Dobrý nápad, řekne politik, a nezapomenete na mou sbírku před příštími volbami, že ne?

A tak víc dovozu činí další nátlak na farmáře.

Zatím na farmě je člověk, který musí set nebo sázet svůj "inventář". Neví, bude-li pršet hodně nebo ne dost, bude-li mnoho hmyzu, a jestli ano, čeho použít aby je zničil. Ale jestli jeho úroda to vše přežije a jestli ji sklídí, má na rukou inventář, který podléhá zkáze.

Není náhodou, že obchod suchým zbožím vytvořil víc milionářů než farmářství. Když neprodáte kladívko nebo šaty nebo hodinky, nic z toho se nezkaží. Ale farmář má velmi krátkou příležitost k prodeji své úrody, než se stane bezcennou. A nikdo to neví lépe než jeho zákazníci — kupující od něj zeleninu a jiné zemědělské produkty.

Řekněme, že naše příkladná farma přežila sucha, povodně a škodlivý hmyz, nátlak, aby farmářské ceny udržela nízké, omezení, týkající se životního prostředí, stoupající náklady a konkurenci importovaného zboží.

V té době jejich děti, které vůbec netouží po tom, stát se farmáři, odešly již z hnízda do města. Staří rodiče si nikdy nemohli mnoho ušetřit, ale žádná starost — mají svou půdu. To je jejich investice na dobu odpočinku, a jejich odkaz dětem. Jsou příliš staří na farmaření, ale aspoň mohou odprodat část pozemku a žít se z toho, co za půdu dostanou.

Ale u masového pultu v supermarketu jsou místní městský "developer" — stavitel — a jeho místní přítel — politik. Stavitel mu říká: "Residenční a komerční trhy jsou teď chabé. Proč nedáš všechnu tu farmářskou půdu tam venku permanentně do zemědělského pásma, alespoň dokud neprodám své věci. Nechtěl bych, aby nějaký můj soupeřící projektant tu půdu koupil a se mnou konkuroval." Zní to jako dobrý způsob, jak fídit vzrůst, říká místní politikář, a nezapomeš na mou příští sbírku, že ne?

A tak tito byrokrati řeknou těm starým lidem, aby pokračovali ve farmaření, protože jim nedovolí odprodat jejich půdu. A náhle všichni ti, kteří se celkem nezajímali o farmy nebo farmáře, říkají teď farmáři, unavenému a připravenému jít na odpočinek, že musí zůstat na farmě, ať se mu to líbí nebo ne.

Škoda, že skutečný svět není tak jednoduchý, jak by ideologové různého přesvědčení chtěli, abychom věřili, ale je jisté, že jednoduchý není; a v této zemi je příliš mnoho lidí, kteří jednají s teoriemi, místo aby jednali s lidskými bytostmi a se skutečnými situacemi.



Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!!

PŮJČKY DO \$5,000



Joan Iwema
First National Bank of Cicero
6000 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970



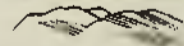
Doug Jankovic
Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

Members FDIC

(Dočasná nabídka)



A-1
QUALITY



(708) 241-1814
24-HOUR SERVICE

ALPINE AIR

Heating - Air Conditioning
Refrigeration - Plumbing

EUROPEAN - AMERICAN EXPERIENCE

Delší dobu jsem pracoval pro známou firmu Berwyn Western. Nižší a přijatelné ceny. Free estimate.

PAUL KULHAVY
Contractor

6719 Aspen Lane
Westmont, IL. 60559

Jihočeský skvost

František Růžička

V minulých číslech našeho nepravdivého tisku jsme se snažili zařazovat rubriku "Jihočeské špekly", ve které jsme poukazovali na "neomylnost" regionálního tisku. Pochopitelně ve snaze napomoci jeho vzrůstající nemonopolní úrovni. Číslo 112 Jihočeských listů však nasadilo rámeček nadregionální velikosti vzhledem k církevní slavnosti v Nepomuku, který je ještě součástí českobudějovické diecéze. Snad právě proto nelze publikovanou zprávu označit jako "špekly", ale jako skvosty. Snad jste měli také možnost kroutit hlavou.

Možná, že je to jen tím nepříznivým počasím, ve kterém studený déšť rozmočil poznámky pisatelky či zcela zmrazil náplň její propisovačky a tak se předem omlouvám za svoji prostověklost vůči církevnímu textu (jistě schválenému).

Marně si lámu hlavu, proč slovo "vigilie" (jde o bohoslužbu konanou před významným svátkem, zpravidla večer nebo v noci) je psáno s velkým začátečním písmenem. Třeba si pisatelka myslela, že jde o nějakou velkou Magii. Stejně tak se namáhám zjistit, od které doby jsou bohoslovci nazýváni "pátery" (nebo chybí jenom čárka ve větě?) a proč i slovo "jáhen" začíná také velkým písmenem. Že by šlo o nějakého "Kandidáta Božího"? Naopak se podivuji nad tím, že slavná Babylonská věž nám byla degradována na pouhé přídatné jméno s malým začátečním písmenem. Třeba se to brzy zavede i u "národního divadla".

Úplně klidným mne ponechávají "odeštníkování poutníci", asi tak jako "omítování a oberlení biskupové". Když už je ale řeč o důstojných otcích, snad nejdříve jmenujme "ústředního tajemníka" a teprve potom "regionálního" (tak jsme se to učili na fakultě, ne??). Skoda, že už se na poutě nejezdí koňmo. Bylo by to krásné. "Autobusmo" a "pěšmo" jaksi není ono. Ani při radostné pouti, ani v takovém svatojánském lijáku. Slavnostních bohoslužeb jsem již zažil bezpočet. Svatou Horou počinaje, Lurdy a Římem konče. Mohu tvrdit, že žádná z nich nebyla "obrovská". To byly spíše přehlídky na Letenské pláni (nebo "letenské"?). Ale nesud'me cizí pocity.

Já se přiznám, že mám pocit nějak ZPATHANÝ. Nebo SPAT-HANÝ. Ale to je jedno. S pisatelkou PATHOU to má něco "společného".

MILÁČEK LIDU SVĚHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRAČOVANÍ

Leonila poznavši jej v zárném soumraku rodícího se jitra, také se zastavila a rovněž jako Boleslav se rozmyslela, má-li mu kráčet vstříc, či obrátit se k odchodu, a snad z téže příčiny jako on se rozhodla nevyhnouti se mu z cesty.

Tak bledá, jak ji byl opustil, s vlasem kolem hlavy divoce rozjetým, s očima plácem a bděním nočním zardělýma, kráčela mu vstříc.

„Děkuji vám, že se na mne hněváte,“ pravila mu hlasem dutým, spanilejší, zajímavější, svůdnější ve svém zmatku a rozechvění než ji byl kdy spatřil v záři nádherné, vítězné její krásy.

„Já že se na vás hněvám?“ užasl Boleslav.

„Nezasloužila jsem jiného za svoje minulé přenáhlené chování,“ stála na svém.

„Jste na omylu, úplně na omylu,“ spínal před ní prosebně ruce, aby od podezření tak krutého upustila. —

Ale ona se másti nedala, pokračující:

„Netáží se vás, co o mně jste si myslil od té chvíle co jsme se neviděli, vím to. Nehledím se vám omluvit, jen objasnit vám chci svoje slova tehdy pronesená.“

Nezbývalo mu než ji pokojně vyslechnouti.

Zachvěla se na celém těle jako náhlou hrůzou uchváčena, než počala:

„Pravil jste, že budete chodit do školy k Vladimíroví, a já se tomu vzpouzela vášnivým výrokem.“

Opět se zachvěla, opět převala svou řeč, zakrývajíc si tvář, než konečně mu děla:

„Má se věc takto: nic mne nezajímá tak velice a nic mi neleží tak na srdci, jako osud nemajetných tříd. Víím od mládí, kdež s Vladimírem často jsem se setkávala, jak navštěvoval Malobory co žák mého otce, že i on otázkami těmito se zabýval, mnoho že o nich přemítal a čítal, což zajisté i vám známo.“

Mlčky hlavou pokynul.

„Těšila jsem se nemáto, stavši se chotí jeho, že o těch otázkách budeme společně rozjímat a hloubat, a že snad rozřešíme mnohou z nich. Bylať jsem k naději té tím více oprávněna, vidouc, s jakou velkomyslností se byl snažil vyhověti dobročinným touhám hraběnky z Běloutýna. Ale kdykoli začínám rozhovor o stránkách těch, po každé se mi vymkne, po každé mne odbude jakousi lichou omluvou; a přece byl teď opět povolán do Vídně, aby o palčivých záležitostech těch tam pojednával v kruzích, stanovených je vyříditi. I vy jste slyšel hned první večer svého příchodu, že chystá důležité obsáhlé úvahy, o nichž nikdy se mnou nemluvil. Sud'te sám, nemá-li mne boletí tato uzavřenost. Což mi tím nepraví, že nejsem hodna seznati jeho náhledy o těchto důležitostech, jelikož bych snad jich nemohla pochopiti, nebo náležitě oceniti? Či myslíte i vy, že jest zbytečno, aby mne učinil svou důvěrníci? že bych nemohla v ničem jemu poraditi? Můj Bože! vždyť jsem ženou, a více snad ještě než muži trpí ženy matky tíhou neblabých společenských poměrů. Oh, mohla bych mu mnoho pověděti, na mnoho jej upozorniti, co snad zraku jeho uniká!“

„Není o tom pochyby,“ odvětil Boleslav po dlouhé zamyšlené přestávce vážně. „Snad ještě víc než vy divím se já, že váš manžel vás neučil důvěrníci myšlenek svých, spolupracovníci díla, které vám oběma k duši přirostlo. Získal by nepopíratelně, seznáváje vaše náhledy, obzvláště když vidí, jak šťastnou rukou se vám podařilo zasáhnouti ve zdejší život spolkový, a k jak neočekávanému rozkvětu jste jej přivedla.“

„Ach, jak zcela jinak by se mi vše bylo podařilo,“ zabořkovala Leonila, zakrývajíc si znovu oči rukama, jejichžto štihlými prsty se jí perily veliké slzy, „kdybych v něm byla našla rádce, kdyby mně byl poskytl k nahlédnutí ony knihy, brožury, úvahy,

které vyšly nejen z per odborníků, nýbrž ze středu dělníků samých nebo od jejich přátel a přívrženců, třeba obsahují návrhy výstřední, myšlenky přepjaté, bludné, zásady fanatické, tužby neuskutečnitelné. Vždyž přece nade vše nutno a důležitě zvědět, jak si třídy ty představují svou budoucnost, na jakých základech si přejí, aby byla založena, neboť jak jste mně onehdy sám zřejmě dokázal, jsou pojmy o štěstí tak rozmanité, tak rozdílné! Chtěla bych vše, vše znáti, co v ohledu tom napsáno: i to závažné i to méně cenné neb dokonce nesmyslné, i v tom snad se skrývá jakési zrníčko povšimnutí hodné. Jak žasnu nad naší inteligencí, že záležitostem těm tak málo věnuje pozornosti, a přece jaké nebezpečí hrozí celému světu naší vzdělanosti, kdyby nastal náhle a neočekávaně, snad jakousi nešťastnou válkou vyvolán, jako před desítkami let ve Francii, obrát nějaký. Jak vám se divím, Boleslave, že i vy tak lehkověrně pohlížíte v budoucnost, že nevěnujete svou duševní sílu, svoje hmotné prostředky urovnání otázky té.“

„Když si toho přejete, zajisté ode dneška tak učíním,“ ubezpečoval.

„Ne, takový slib mne nečeší. Pro věc tak máte učiniti, nikoli z ochoty ke kterékoli osobě,“ na něj se hněvala.

„Lhal bych, Leonilo, kdybych řekl, že tak hodlám učiniti pro věc,“ vyznával se Boleslav s přímostí, již se byl stal své nové sestřenicí tak milým, „a zdá se mi, že bych vás nepravdou urazil. Mne nezajímají otázky ony jako vás, já jim nepřikládám oné důležitosti jako vy, trvám ještě na svém, kdyby krása byla vychovatelkou lidstva, že by ony nesrovnalosti dávno se byly poddaly. Musím se však přiznat, že nevím, jakou cestou by se vychování to bráti mělo. Vy jste v ohledu tom dále, vy cesty k cílům svým lépe znáte. Ale což to jsou konečně cíle jiné než ty, které mně tanou na mysli? Neběží skutečně o nic jiného než o cesty k nim, pročž dovolte, abych se stal nikoli pomocníkem vašim, neb k tomu mi schází váš duch, nýbrž pouze vašim příručím, abych vám směl vše to zaopatřiti, po čem prahnete a čeho vám Vladimír poskytnouti opomenul. Dovolte, abych směl s vámi zkoumati, s vámi se učiti...“

A Boleslavovi selhal hlas. Nemoht dále mluvití pohnutím.

Leonila naň pohlédla tak jasně ze závoje slzavého, dosud její oči kryjícího, jako to slunce, jež právě v té chvíli proniklo vítězně ranními mlhami, zatápěje její postavu zlatou záplavou, při čemž srdečně mu pověděla:

„Přijímám váš návrh bez díky a v celém rozsahu jeho, neboť jsem přesvědčena, že vás výsledek činnosti vaší hojně odmění. Avšak prosím, abyste byl horlivým ve shánění spisů, po nichž toužím. Mám jich nutně potřebi; musím je čísti, než Vladimír do Vídně se odebere. Co pozoruhodného v nich najdu, vše to v nich podtrhnu, a on musí, musí mně to k vůli udělati, musí se aspoň na to podívat, neboť obávám se, že na spisy ty velmi malý bral ohled při pracích svých, ba že si jich snad dokonce nepovšiml, že ani do nich nenahlédl. Ach, vězte konečně, že svírá mi srdce obava, že si teď, v okamžiku tak převážném, kdy jest povolán, aby částečně rozhodnul nad osudem svého lidu, kde hlas jeho dojde nejen slyšení, ale i uvážení, ano, kde bude v úradách více platiti než kterýkoli jiný, že si právě teď, bůhvíproč, nepočíná, jak by mohl a měl. Trnouc slyším jej někdy pronést, že se nesmí v ohledu tom přenáhliť, tím že by se zasadila smrtelná rána zájmům jeho svěřenců — snad mám křivdu se děsiti... o něm pochybovati... zajisté že mám... avšak proto jsem vás přece prosila, abyste si ho za učitele nezvolil.“

A Leonila s hlubokým zaštkáním od Boleslava se odvrátivši, zmizela, než našel vhodného pro ni slova. —

Nehleděl za ní jen jeho zanícený zrak: dvě oči svítících se zřítí a žehravostí sledovalo tam za křovím již dlouhou chvíli každé jeho i její hnutí.

Byl to Vladimír, jenž přivstává si ke své práci, již chtěl konati s hlavou jasnou, silou svěží, rozmarem malichernými denními mrzutostmi ještě nezkašeným, viděl bratrance za churavého se vydávajícího zabořiti k zahradě na turéž stezku, kamž před půlhodinkou byla rychlým rozčileným krokem spěchala Leonila.



MILÁČEK LIDU SVĚHO

ČASOVÝ OHLAS

Tedy přece! Dělal se mu mžitky před očima, když od svého psacího stolu u okna povstáv, opatrně vykročil z domu, aby tímž směrem jako oni se ubíral. Stanul u místa, odkud přehlížel celé loubí, aniž byl viděn. Co spatřil, ovšem jej příliš znepokojovali nemusilo. Nezastihl žádné důvěrnosti mezi Leonilou a Boleslavem, naopak pozoroval, že se drží mladý muž v úctyplné vzdálenosti, a Leonila že ho žádným způsobem nepovzbuzuje, aby z mezi nejpřísnější služnosti vykročil.

Viděl ji plakati, rukama zoufale si zakrývati tvář; nemohl slyšeti, co mu se smutkem tak vášnivým vypravuje, co Boleslav poslouchá s účastí tak zřejmou. Sladkého, milostného v tom patrně nic nebylo, ale co v tom tedy bylo? Bylat v tom jakási záhada, a nerozřešiv záhady té, do Vídně se měl odebrati? Musí Leonila s ním; poručí jí to. Ale což jí nebyl poskytl slibu, aby jednala vždy volně, neobmezena jeho vůlí? Ne, nešlo to, neuposlechla by ho ostatně, kdyby jí nepodal pádného důvodu, pro který si přeje, aby Leona opustila nebo aby útlé děcko provázecí jí bylo z čistého vzduchu venkovského přeneseno v dusnou atmosféru velkého města! Nezbývalo tedy — než sprostiti se Boleslava. Ale jak... jak? Vždyť jej byl sám vybídl, aby do zimy zůstalo vše při starém a on byl jeho domácím soudruhem.

Dlouho bloudil Vladimír po zahradě, než do pokoje se vrátil s toužou otázkou na rtech.



Sledoval každé jeho i její hnutí.

XXI

Správce papírny ve Višňovicích, kteráž před nedávnem byvší dostavěna a zřízena, zdárně a s velkým ziskem pro pána svého pracovala, přál si míti u milostivé paní slyšení. Bylo mu prý nutno zvědět, jak se rozhodla o podělení chudých školních dítek papírem, deskami, a co ještě jiného závod jeho pro ně potřebného vyráběl.

Leonila, vždy tak přívětivá k osobám v závodě jejího manžela zaměstnaným, dnes proti zvyku svému děle se správcem si nepohovořila, než toho záležitost ta vyžadovala.

Bylat na ní patrna únava chorobná, čehož také správce brzo si povšimnuv, snažil se býti ve svém řízení co možná stručným a urč. Dlouho váhal, než si troufal, odcházecí, míti ještě jednu k milostivé paní prosbu. Nemohl prý odolati, aby jí nepožádal, by se ráčila podívati na ukázkou listovního papíru, který si byl její choť v továrně objednal, aby si jej vzal s sebou do Vídně. Byla to první práce toho

druhu továrny jeho péči svěřené, kteráž dopadla, že mohl býti v každém ohledu na ní hrd, proč se s ní před milostpaní také rád vytasil, tázaje se jí, zdali by si nepřála podobného pro svou korespondenci.

Při tom ji upozornil na zvláštní překvapení pro pana Braného, vodní to znamení v arších, představující tak zdařilým způsobem papírnu višňovickou, že jí bylo nejen na první pohled poznati, nýbrž že poskytovala se svým okolím velmi pěkný, skoro umělecký obrázek.

Leonila prohlédla papír Vladimírovi určený, obdivujíc se, jak bylo na ní žádáno, vlídnou ochotou vodnímu znaku. Toť se rozumí, že pro svou potřebu také podobný s tímž znakem objednala. Taktéž svolila, když jí správce prosil, aby směl ukázkou tu u milostivé paní ponechati, by jí sama panu manželu laskavě odevzdala, neboť bylo mu v pisárně prý praveno, že pan továrník není doma, a obával se, aby tam pro nával prací na něj nezapomenuli.

Poioživ balíček svůj skromně na psací stůl u okna, vzdát se s mnohými úklonami, kteréž v předpokojí opakoval. Setkal se tam totiž s panem Braným mladším, jenž vrací se patrně z některé delší cesty, držel v ruce dosti objemný, a jak podle všeho se podobalo, nikoli lehký vak, který si nechtěl dáti lokajem odnít, aby mu jej donesl do milostpanina pokoje, kdež žádal, aby byl ohlášen.

„Rád bych věděl, jaké obzvláštní věci milostpaní nese, že je nechce dáti ani na chvíli z ruky,“ mínil lokaj zvědavě ke správci, když byl za Boleslavem dveře salonu opět zavřel. „Však ona komorná na to přijde.“

„Jste sama a budete ještě chvíli sama? Nepřekvapí vás nikdo ze služebnictva nebo snad nenadálá návštěva?“ chvatně Boleslav Leonilu oslovil, ohlížeje se po dveřích, jako by se bál vyzvědačských za nimi uši.

„Kde jste byl, Boleslave? Odjel jste, nepověděv nám kam, a celý týden o vás nevíme!“ vyčítala mu Leonila místo odpovědi na jeho dotaz živě.

„Rychle mi odpovězte na otázku mou, pak odpovím já, při čemž ze všeho zároveň se zodpovídám.“

„Nuže, můžete směle mluvit, máte-li něco na srdci. Ze služebnictva nikdo ke mně nevejde, dokud nezavoním, a návštěva mi bývá opovírána také zavoněním; nemá právo bez opovězení sem vejíti než Vladimír, a právě jsem slyšela, že jest vzdálen.“

„A co to bylo za člověka, jenž vás teď opustil? Ohlédl se tak všetečně s lokajem po mém vaku. Snad se vrátí, aby se dopátral, co z něho vyjmu?“

„Nevrátí se. Byl to správce višňovické papírny, a když vás jeho přítomnost zde tak zajímá, ba znepokojuje, tedy vězte, že si tu byl pouze pro pochvalu za tento mistrovský kus.“

A Leonila vstávajíc, vzala ze složek papíru na psacím stole svrchní arch, a držíc jej chvíli proti světlu, ukázala Boleslavovi na znak v jeho středu.

„Skutečně roztomilé,“ přisvědčil jí roztržitě, načez dodal:

„Odjel jsem, abych mohl co nejdokonaleji dostáti slovu vám danému.“

„A ejhle!“ smála se Leonila, „já se domnívala, že jste odjel, abyste slovu tomu dostáti nemusil.“

„Leonilo, jaká to domněnka? Tak smýšlíte o mně?“ zasmušil se mladý muž.

„Nebudte sentimentálním, Boleslave; to víte, že mám všecku příčinu nedůvěřovati tam, kde k důvěře mám nejlepší právo; nedivte se tedy pochybnosti mé a zahanbete mne důkazem nejskvělejším, jak mylné byly moje o vás pojmy. Kam jste to odjel a proč? Rychle tedy, rychle!“

„Vydal jsem se do Lipska, kdež bylo první mou starostí koupiti tento vak, jehož podšívku jsem rozpáral, abych jí vyplnil vším tím, po čem vy nejvíce bažíte.“

„Po čem já nejvíce bažím?“ podivila se Leonila. Co to asi jest?“

„Jak se můžete tak tázati po naší poslední rozmluvě?“ trpce jí vyčítal. „Předpokládáte ve mně věru srdce velmi zapomnětlivé. Ci jste vy zapomněla, neb zapomenouti chcete, o čem tehdyž zrána v loubí viněm při prvních paprscích slunce mezi námi jednáno?“

Pokračování příští středu

BANK-ROT

Jaromír Thuma, Praha

Slova BANKROT jsou u nás doma nyní plně noviny. Mluví o nich kdekdo. Od poslanců sametového parlamentu, který odhlasoval příčinnivě bankrotový zákon, až po lidi v tramvajích. Málokdo si však dovede představit, co to vůbec bude. I když je dávno známo, že před bankrotem jsme již dlouho, jako země! Dokazuje to i vtip, který mezi lidmi kořoval již dávno v dobách totality. V něm, na otázku „Kde je nejvyšší hora na světě?“, odpovídal dotazovaný „Pfece v Himalájích“. Tomu se tazatel vysmál a vysvětloval „Hlupáku, kdepak v Himalájích. Nejvyšší hora na světě je taď u nás. Již od února 1948 jedem z kopce a pořád ještě nejsme dole!“ Tak nyní dole jsme. Alespoň ty připravované bankroty na to ukazují.

Nějak mi to však nejde dohromady s výrokem premiéra Klause, tvrdícím, že naše ekonomika již zahájila závratný vzestup. Také se mi zdá, dle toho, co vidím po republice, že nebude co bankrotovat. Protože ve chvíli, kdy doba bankrotů vykvete, bude již vše rozprodáno zahraničním firmám. Možná však, že to je právě cesta, kterou se chce pan Klaus bankrotům ubránit. Je-li něco již majetkem druhého, bude mít s bankrotem problémy on a ne my. Asi je pan Klaus opravdu takovým vlastencem, že nemůže připustit, abychom měli s něčím problémy. Raději to hodí na hlavu někomu jinému. Když mi toto v hlavě došlo, hned jsem se uklidnil. Jenomže člověk je tvor hloubavý a vždy plný pochybností. Nejsem výjimkou. I mně se ty pochybnosti náhle začaly rojit hlavou. Co když to není s tím vlastenectvím pana Klause tak zřehavé? Je to přece starý, všemi mastmi mazaný, lišák. Co, když je zatím skryto něco nekalého? A pak se mi v hlavě rozsvítilo. Je to další z lotrovin, které na nás náš veleekonom přichystal! Část národního majetku příčinnivě vrhl do náruče svých komunistických přátel, další část rozprodal v pokoutním výprodeji svým zahraničním bossům a to, co ještě zbylo, na to čeká bankrot. Aby nám pak zbyly již jen oči pro pláč. A také jsem pochopil, kam ten zbývající národní majetek poputuje. Vždyť to říká sám název toho, co se připravuje — bankrot! Vše, co jím projde, půjde do rukou — Rudé banky — je to přece — BANK—ROT!!!
Pozn. Německo — český slovník říká: rot ... rudý!

PEACE



Zeleň ano, džungli ne!

František Růžička

Konflikty kolem kácení stromů, to je přesně to, co vypuká v předjaří, v době, kdy k nám s přesností přilétají rackové. A to je také téma, které si tentokrát paní redaktorka JĚL (B.P.) vzala na mušku — tedy na hrot svého pera, nebo na obrazovku svého terminálu.

Rozhodně neuškodí, zopakovat si některá fakta článku. Na území města se nachází 280 hektarů veřejné zeleně a další ještě přibývá. Z toho 17 ha tvoří parkové úpravy. Od loňského roku se o zeleň v okrajových částech města stará osm soukromých odborných firem. Do budoucna přibude další, která bude jejich práce koordinovat z hlediska plnění úkolů i odbornosti činnosti.

Dále paní redaktorka konstatuje, že co kdo dříve zasadil, to vyrostlo a rostlo tam, kde to zasadil. Třeba i břízku na teplovodu. Možná, že byli i taci, kteří tak učinili. Nejspíše to však byli aktivní členové KSČ působící v občanských výborech, vyzbrojeni vzdělaností VUMLu a slepě poslouchající co jim "na městě" nabulíkovali. Tak to skutečně bylo — avšak jen z jedné strany mince.

Je škoda, že paní redaktorka se zřejmě nikdy, místo ideologického zajišťování prvomájových oslav, nepřišla podívat mezi občany, jak svoje město "zvelebovali". Byly to stovky a tisíce hodin přinesených na oltář socialistické vlasti. Jenže — to občané skutečně nedělali pro socialismus a jeho funkcionáře a ideologicky pracující novináře, nýbrž pro sebe. Ono bylo lepší mít před panelákem předzahrádku nějakou, než vůbec žádnou. A systém výsadby byl dán nikoliv dobrovolně pracujícími občany, ale opět funkcionáři "z města". Jeden rok dostaly Technické služby pamelník a tak se vysazoval pamelník. Druhý rok třeba spireu, třetí rok zlatý děšť. Žádný velký výběr, žádné dohady. Co bylo, to se "fasovalo". Jeden rok barva žlutá, druhý rok barva červená. Přes zimu se polovina výsadby zničila, zjara jí nahradila nová v jiných druzích. A tak to šlo dokola, celých dvacet let. Novináři o tom celou dobu pěli ódy na krásu (vy také, paní redaktorko?), zejména v době před májovými oslavami.

A mimochodem (jak také poznamenává paní redaktorka): Dnes nás upozorňujete, že břízy a topoly nejvíce vadí alergikům. Tehdy jste radili, že rostou velmi rychle a je třeba s nimi osazovat prostranství. Pak již nikdo nepřišel s obnovou. Ono totiž porazit takový strom ve městě nebyla ani za socialismu právě jednoduchá záležitost. Zažil jsem to osobně — a právě s topoly (na Novohradské ul.)

A ještě jeden dodatek. Jakkpak se zachovala (opakovaně) vaše prozíravá redakce, když naše domovní samospráva upozornila, že různí dodavatelé prací (výkop kanalizace, vodovodního řádu, překop a oprava komunikace) za sebou ponechávali jen spoušť. Pokáceli, vytrhali, rozhrabali a odjeli. Soudruh Národní výbor — NIC a soudružka Jihočeská pravda — také NIC. Vaše vizitka, paní redaktorko — tedy vaši mocné strany. Rovněž jste pěli ódu na radost — občan musel držetústa.

A jak to vidíme dneska? Nijak růžově. Jen vy opět pějete ódu na radost. Tvrdíte, že se musíme učit dívat kolem sebe nejen s perspektivou svého kuchyňského okna, ale vidět vše jako celek — hlavně jak to vidí odborník. Tak tedy díky za tu lekci a hlavně za ty ODBORNÍKY. Vidíme je všude kolem sebe. Ale abych byl také konkrétní. I prostor kolem našeho paneláku postihlo v loňském roce kácení. Já však znovu tvrdím — vandalismus. Odborník totiž ví, jakým způsobem se který keř sestřihává a ve kterém časovém období. U nás zbyly "špalky", které již po odborném sestřihu neobrostly, či výhonky, které z jara nevykvetly. Ano, podali jsme stížnost. Uskutečnila se jednání, byly přijaty závěry, dosud je nikdo nesplnil — to je vizitka jednoznačná a spadá na bedra odboru ŽP Úřadu města (tedy odborníků).

A pokud jde dále o zmíněnou odbornost — vykáčet zdravé okrasné keře a ponechat nemocné koniféry (opakovaně zaslané dopisy na TSM i ÚM), to je zvrhlost. A dokonce podporování šíření nákazy (Ano, chápu, nejsou peníze). Já však tvrdím, že chybí především pocit odpovědnosti. A jak zachází odborník s posečenou trávou? Zůstává k pohnojení na trávníku. Nejenom — i nezametená na chodníku. Děkuje se za podporu staronových zvyklostí. Kecy a samé kecy.

O NENÁVISTI

Araman

Po mezinárodní konferenci v Norsku o nenávisti, za přítomnosti vedoucích představitelů států, by se měla konat i konference o příčinách nenávisti, tedy o pachatelích, jejichž činy zažehly ohně nenávisti. Takovou konferenci se mělo vlastně začít, protože nenávist je výsledkem kauzálního procesu. Dalo by se říci, že problém nenávisti, která nikdy neexistuje sama o sobě, je v podstatě morální požadavek odplaty vůči pachatelům, kteří představují hříchy.

On by to problém nebyl, kdyby nositeli nenávisti, kterou definují jako nepřátelský souladný stav duše i těla, byli jednotlivci. Nositelem je však obyčejný lid, tedy daleko nejpočetnější část lidské společnosti. A lid proto, že byl — pokud jde o dopady kauzálního řetězu — vždycky nositelem veškeré tíhy pachatelského záměru, zvláště, omylů či neschopnosti řiditelů věcí veřejných a jejich našeptavačů. Spoutaný lid se musel po desetiletí dívat na operace prováděné bez umrtvení na jeho těle, chtěl-li si zachovat život. A dnes již pouhý vzpomínkový pohled na ony doby je brán jako touha po odvetě, jako nenávist, a nikoho pravdivě nezajímá, proč tomu tak je, a nikdo se neptá, zda vůbec o nenávist jde.

Dívaje se na jednotlivce ze skupiny států přítomných na konferenci, dere se mi na jazyk věta: V domě oběšenecově nemluve o provaze! A přesto se tam o jiné, než o tématu takto pojetém a pokřiveném, ani nemluvalo. — Dlouho se asi hledalo slovo, jež by bylo použitelné pro naplánované cíle, až se našlo slovo nenávist. Je dostatečně apriori odsuzující, protože nenávist je obecně a právem, považována za hříchy. Vraždění národů okupací či jejím schválením se prozatím za hříchy nepovažuje. Říká se tomu politika, diplomacie, nebo sféra vlávy.

Tlak potlačených a nyní probouzených národů a kontinentů musí být již hrozivý, jinak by se o problematice raději mlčelo jako dosud. Eventuelní výbuch byl proto v předstihu jmenně natřen na krvavo a na primitivno. Aby k něčemu nedošlo, potrefení se uchýlili do chrámu lidskosti, kam přístup jejich poddaným byl odpírán. Odtud, jako pápež ex cathedra — vyslali do řad veřejnosti morální kázání, v jehož zrcadle se jeví tvář obětí coby pokroucená nenávistí, zatímco tvář sebejistých pachatelů má rysy andělů míru a lidumilů.

Pohybu v masách dlouho dirigované lidské společnosti se nedá zabránit. Dojde k vyslovení pravdy a přijde se i na to, jak směšná hrstka si osvojila právo mluvit za lidstvo. Kapka mluvila za moře! A přijde se i na to, jak lehká mohla být neutralizace zla, kdybychom se řídili Písmem.

Ano, nenávist je třeba vystavit na pranýř! A hlavně nenávist vůči lidu této planety.

Vody vlastnický a neprodyšně rozděleného světa začaly po čtyřech desetiletích zahnívat a hrozily zahubit všechno živé včetně vlastníků i obětí. Proto muselo dojít skoro rázem (a stejným rukopisem) k provzdušnění, po němž se národy probírají z mrákot a ptají se po příčinách svého předsmrtelného stavu a ukradeného života. — Aby nedošlo k vyřknutí konkrétních příčin, o to se má postarat nová filosofie, třeba i ta "o jevu scestné nenávisti". Oběti jsou včas a výstražně upozorňovány, že jejich obrana by byla smrtelným hříchem. Bylo by nespravedlivé někomu byt' i jen slovem ublížit!!! — U nás jsme tomu po hedvábné revoluci říkali "odpuštění". Neosvědčilo se a neosvědčí se ani v evropském či světovém měřítku, protože takto pojata je nemorální.

Pro křesťany bude stále jako vzor platit morálka z pohádek, že dobro má být odměněno a zlo trestáno. Jinak zhyneme na ztrátu víry i na nedostatek obranné imunity.

Komunismus v sametu

Ing. Jaromír Thuma, Praha

V ČESKÉM DENÍKU si jeho vydavatel pan Kudláček dovolil před časem zveřejnit poctivou a konstruktivní kritiku Klausovy ODS, které tento deník do určité míry fandí. Poukázal na to, jak málo prospívá ODS skutečnost, že se nedokáže vyrovnat s korupčními aférami některých svých předních funkcionářů a rozloučit se s nimi. Konstatoval, že jakékoliv jejich umělé udržování ve funkcích jen ODS diskredituje a poškozují její pravicový image. Dovolil si také naznačit, že stejně škodlivé jsou pro ODS stále četnější politické přehmaty, kterých se jí do vlády delegování ministři dopouštějí. Jeho kritika, jistě jen dobře myšlená a založená výhradně na faktech, vyvolala ihned bouři a nebyvalý ohlas ze strany členů a zaslepených příznivců ODS a V. Klause. Zároveň této, ne ve zlém myšlené kritiky, rychle využili komunisté a jejich příslušníci, zbabělci, kterým každá kritika soupeře přichází vhod. Podle svého zvyku začali zveřejňovat fakta překrucovat a nafukovat. Z většiny ohlasů, které

ČESKÝ DENÍK dostal a zveřejnil, pokud se stavěly proti kritice, přímo čpěl komunistický duch. Více však bylo dopisů, které s panem Kudláčkem souhlasily a dávaly mu za pravdu.

Sametový komunismus zavoněl z dopisu čtenářky PhDr. Vlasty Benešové z Prahy 7, zveřejněného ČESKÝM DENÍKEM dne 25. května 1993, v němž zazněla tato slova:

"To, co teď potřebujeme, není "věčná kritika", té jsme si užili už dost od komunistů — mám na mysli nás, nestraníky. V této nelehké době chceme slyšet o své straně a o svém premiérovi především to dobré a kladné, kritiku ovšem také, ale laskavou a vstřícnou a zejména vyváženou klady. Specialně V. Klaus by si zasloužil podporu psychickou, vždyť je to opravdu také jenom člověk, tedy i s chybami. Pokud budete hlavně kritizovat koalici a ODS a klady považovat za tak samozřejmé, že o nich

Pokračování na str. 9

Věc: nesouhlas s Vaší veřejnou televizní obhajobou sudetoněmeckého hnutí přednesenou ve státní televizi večer dne 17.6.1993

Dne 17. 6. 1993 bylo odvysíláno Vaše vystoupení ve státní televizi, kde jste opět obhajoval otevřenost sudetoněmecké otázky. Kromě stálého zastávání se sudetských Němců, byla Vámi veřejnost informována o ustavení komise k těmto jednáním.

Již mnohokrát jste se dovolával dálných perspektiv vzdáleného úběžníku, reálného v malířství tak i v etice. Kdyby jste se však upřímně přenesl na toto Vámi tolikrát připomínané místo, byl by Vámi pozorovaný obraz velmi odlišný od toho, co tvrdíte. Podobal by se pravdě zachycené na filmovém pásu týdeníku předválečné ČSR. Tak i soudobé noviny i, republiky, úřední zprávy i paměť postižených hovoří stejně: o zfanatizované sudetoněmecké moci, která se nešťítala vzít do ruky zbraň a aktivně bořit ČSR a šla vraždit československé spoluobčany ve spojení se sousedním německým obrem.

Mnichov řešil z pohledu usmířovatele sudetoněmeckou otázku. Kdyby nebylo Vinichova, nebylo by odsunutí Čechoslováků v r. 1938 a odsunutí r. 1945 z vůle vítězných mocností po válce, kterou mnichovské dobrodružství přiblížilo na dosah. Cesta zla dále vedla přes uzavření českých vysokých škol (a nyní padají návrhy na zrušení povinné školní docházky!) a odvězení studentstva do německých koncentračních táborů, přes masové zatýkání pokojného civilního obyvatelstva a odvlékání mladých lidí na nucené práce do Říše. Terezín, přestupní stanice do vyhlazovacího pekla Osvětimi a podobných táborů, byl zřízen fašisty, nikoli Čechoslováky. Tisíce Čechoslováků padlo na frontách proti fašistům. Těm, kteří peklo přežili a vrátili se domů, se dosud nikdo neomluvil a natož, aby je odškodnil! Velmi často byli po válce znovu žalářováni a šikanováni. Justiční vražda Judr. Milady Horákové je typickým smutným příkladem tisíců zničených životů smetených lavinou zla valící se u nás od rozbití právního státu fašisty zpočátku v sudetoněmeckých barvách.

Z Vašeho televizního vystoupení nebylo zřejmé, zda vyjadřujete Vaše soukromé názory, nebo se vyjadřujete jako první úředník státu, který zbyl z Československa.

V druhém případě, ještě než předložíte období Karlovarských požadavků, prosím Vás snažně, odejete do ústraní. Lidé pamatující si hnědý mor osobně, se už netají tím, že Vaše stálé omlouvání se sudetským Němcům je omlouvou sudetoněmeckému fašismu a jeho spoluvůdčím.

10. června 1942 byly vyvražděny Lidice. Promiňte, ale neslyšel jsem Vás při té příležitosti veřejně vystoupit na straně Lidic, na obranu zoufalého boje tisíců československých občanů Protektorátu Čechy a Moravy, Slovenského státu i okupované Podkarpatské Rusi, kteří měli tu troufalost postavit se fašistům. Nejméně se podíleli na pomoci atentátníkům říšského protektora Reynharda Heydricha. V Heydrichiádě zahynulo také mnoho inteligence včetně Vašich kolegů spisovatelů. Nepostavil jste se s plamenou připomínkou těchto událostí před mikrofon či televizní kamery. Místo toho obhajujete sudetoněmecký fašismus. Pravdou je obrovská volební účast a počet odevzdaných sudetoněmeckých hlasů pro Henleinovu stranu. Oběti sudetoněmeckého vraždění a německá zvěrstva nejsou a

Komunismus...

není třeba psát, pak zaženete své čtenáře třeba k Zemanovi, protože tam je vše OK. A ještě něco, mezi kritikou vyváženou klady a mezi "stavěním pomníků a model" je snad přece jen nějaká vzdálenost.

Tolik z dopisu čtenářky ČESKÉMU DENÍKU. Je přímo udivující, jací dokáží být někteří čtenáři a občané naší sametové zmatené země — licoměrníci. Citovaná slova dopisu jsou toho důkazem. I komunisté bombasticky vždy oslavovali to, co se jim povedlo (většinou zcela náhodně) a zarytí mlčeli nad tím, co bylo špatné. Podle názoru paní PhDr. (s největší pravděpodobností absolventky ještě z dob kdy marxistická filosofie vládla, dnes sametově naladěné) bychom se dnes měli brát stejnou cestou. Přivírat oči nad nedostatky a oslavovat úspěchy. Aniž bychom brali na zřetel, že těch nedostatků je neskonale více a vážných. Pisatelka dopisu také volá po podpisu V. Klause a odmítá přijmout názor, že jeho chyby začínají být příliš okaté. S despektem odmítá paní PhDr. stavění pomníků a model, ale sama z pana V. Klause modlu dělá. Není sama. Dělejí to i mnozí další, zaslepení občané. Je to pouze ukázka toho, jak málo pochopili zatím z demokracie a jak mnoho komunistického myšlení je v nich skryto. Dnes zaobaleno do sametových ideálů.

nebudou obyčejnými lidmi zapomenuty.

Podívil se, že ve výročních dnech Lidic k Vám nehovoří úzkostné ticho, které zbylo po těch, kteří byli násilně umlčeni vraždící soldateskou, že u Vás nalézá ohlas tak vzdálená ozvěna bubnů, bubínků s rozjásanými píšťal, hromový řev kmenového náčelníka nadkmene nadstátu nadlidí. Mrzí mne to, protože jsem Vám dal koncem 80tých let důvěru a nyní jsem povinen své svědomí upozornit na Váš odklon od červeno-modro-bílé k pastelovým odstínům hnědé a rudé.

Vy jste se tolikrát postavil za kompromisy s nositeli zla otevřeně. Otevřeně sympatizují s lidickými, kteří se v našem světě již nemohou bránit a tak Vám posílám tento otevřený dopis.

(Podepsán) Miroslav Müller - Praha

Pozn.: tento dopis byl faxován Kanceláři prezidenta 18.6.93

Vizitka ideologa

František Růžička

Jistá novinářka, v normalizačních letech odbornice na ideologii totalitního komunistického režimu, se v nedávných dnech prezentovala na stránkách současného regionálního tisku názorem, že pštroší politika světových společenství se přičinila o balkánskou pandemii násilí.

Souhlasí s vysloveným názorem čtenáře, že balkánský konflikt má v podtextu zřetelný náboženský svár mezi křesťanstvím a islámem. Nesouhlasí již se závěrem, že podporovat bosenské muslimy de facto znamená podporovat islám, který Evropu ohrožoval v minulosti a ohrožuje ji dnes svým militantním protikřesťanským zaměřením. Dále uvádí, že je pochybné považovat každého muslima za fanatického fundamentalistu, fidicího se axiomem, že cesta ke spáse vede skrze zabíjení křesťanů...

Dnes, kdy již byl schválen zákon o protiprávnosti komunistického režimu, dle kterého KSČ byla organizací zločinnou a zavrženou, sluší se paní redaktorce nabídnout názor méně fundamentalistický, otištěný za hranicemi naší drahé, postkomunistické Vlasti (ZR - Washington Inquirer — kráceno).

Váhavost západní Evropy připojit se k Spojeným státům při obraně bosenských muslimů má dobré a složité příčiny, ačkoliv nebyly nikdy veřejně vyjádřeny. Islamizace působí západní Evropě vážné problémy a vzniklo by ještě více problémů, kdyby se Bosna stala prvním muslimským státem na evropském kontinentě.

Značné skupiny tureckých, severoafrických i černých afrických přistěhovalců (guest workers) doslova zaplavují Evropu. Islám je druhou největší denominací ve Francii po katolictví, ale před protestantismem a judaismem. V Bruselu, hlavním městě sjednocující se Evropy je muslimů více než v kterémkoli jiném evropském městě. Kdyby se Turecko stalo členem Evropské obce, přiliv se dramaticky zvýší. Západní Evropa má množství důvodů, založených na historii, proč na islám nezapomene.

Již ve 14. stol., kdy otomanské Turecko začalo dobývat jihovýchodní Evropu, ochutnala západní Evropa turecké agrese. Ve druhé pol. 17 stol. byla sama ohrožována. V březnu 1683 turecká armáda 150 tis. vojáků, pod vedením Vezira Kary Mustafy přepochodovala Srbsko, napadla Rakousko a obléhala Vídeň. Zoufalí Rakušané se obrátili o pomoc na Německo.

Poláci, vedeni králem Janem III. Sobieským, veteránem válek s Tureckem, shromáždili intervenční vojsko a maširovali do Rakouska. V září 1683 odvážně napadli Turky, mezi kterými vypukl chaos a panika. Zakrátko zvítězili a polský král přijel triumfálně do Vídně jako zachránce. Brzy nato zahnal Poláci Turky až na území bývalé Jugoslávie. Hlavně kvůli nemoci vyhnali Turky z těchto území. Turecko se však z této porážky nevzpamatovalo, aby se pokusilo znovu dobýt Evropu.

Evropa o tom otevřeně nemluví, ale nikdy na to nezapomněla. Tyto vzpomínky musí udržet i knížka "Islamic Declaration", kterou napsal prezident muslimské Bosny Alija Izetbegović. "Nemůže být žádný mír nebo mírové soužití — koexistence — mezi islámskou vírou a neislámskými společenstvími a politickými institucemi. Islám jasně vylučuje právo a možnost činnosti jakékoliv cizí ideologie na své vlastní půdě... Jeruzalém není pouze otázkou Palestinců, ani pouze otázkou Arabů. Je otázkou všech muslimských národů. Aby si Židé mohli podržet Jeruzalém, museli by porazit islám a muslimy, a to není, díky Bohu, v jejich moci."

Všechna náboženství nejsou-li ideologizována a zpolitizována, si zaslouží respektu a tolerance. Avšak islám, známý vedením "svatých válek" jako žádné jiné moderní náboženství a pro pravověrnost a středověké praktiky, je nutno dobře pozorovat. V Americe zkušenosti s islámem jsou jen omezené. Proto by se Američané a zvláště američtí Židé neměli snažit poučovat Evropu.

Tolik názor ze zahraničí. A protože právě my máme také bohaté zkušenosti s fundamentalistickým náboženstvím komunismu, bude nutně dobře pozorovat zástupy těch, kteří odložili jeho členské legitimace a pod rouškou postávání fronty na arcibiskupské požehnání se snaží... třeba o budoucí spolupráci s jiným fundamentalismem. Cesty ke hříchu, ale i cesty ke spáse mohou být nevyzpytatelné.

NEMOVITOSTI



MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOME FOR SALE. Harlem/-Foster location. Brick, 3 bedrooms, one bath, raised ranch, 2 car garage, new gas furnace, airconditioning & roof. Low \$170's, evenings (708) 867-8114.

PRONAJME SE:

Byt pro 3 až 4 osoby na 1. poschodí. Je třeba osobně vidět a dohodnout se. 2631 S. Ridgeland, Berwyn. Volejte Andy Šimo, (708) 484-6204

K PRONAJMUTÍ

Lyons - garden apt., 1 bedroom, appliances, central air and heat. Private home. Tel. 447-4957.

FOR RENT:

Heated spaces one and two bedroom apartments. Appliances, blinds, AC and parking. \$510-\$595. Call (708) 544-4838 or 453-0881.

SEZNÁMENÍ

Ráda bych se seznámila se starším slušným pánem, se kterým bych ruku v ruce prošla jesení života. Zn. Čechoameričanka".

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařík Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minarik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

HELP WANTED

HLEDÁME HOSTES:

Riverside restaurant, 3422 S. Harlem, Riverside, Ill.

CLEANING LADY - Available Monday and Friday. HONEST, DEPENDABLE: Call 749-4967 after 4 P.M.

WOODWORKER

English speaking quality woodworker needed for expanding line or custom products. Finishing skills & ability to work from a drawing are essential. Some experience with electronics and/or music a plus. Pleasant environment, excellent benefits. Apply in Person Monday through Friday between 8:30am-4pm to: PETERSON-ELECTRO MUSICAL 5821 W. 116th ST., ALSIP, IL.

Česká svobodomyšlná škola Jan Neruda v Ciceru, Ill.

pořádá opět

KURS ČEŠTINY PRO DOSPĚLÉ

(pro začátečníky i pokročilé)
Vyučuje se každé úterý večer od 7 do 8:30 hod. ve škole T. G. Masaryk, 5701 W. 22nd Pl., Cicero, Il. První vyučování se koná v úterý 14. září 1993 Registrace posluchačů se provede před vyučováním. Kurs trvá až do poloviny května 1993. Zápisné, včetně učebních pomůcek, je \$10.-. Pro podrobnější informace volejte č. tel. (708) 788-2552.

PŘEKLADY

IJK Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak
☆☆☆

I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

Naše největší sláva nespočívá v tom, že nikdy nepadneme, jako spíš zvedneme-li se po každé, padneme-li.

O. Goldsmith

Poslouchejte Československou půlhodinku na radiové stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer řídí Jerry Jirák



P.S./WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Billions and Billions Spent While We Still Ignore Some of the Roots of Crime

When police arrested the two men charged with the murder of Michael Jordan's father, what struck me in the story was that both were high school dropouts.

What if in that school — they both attended the same one — it had a good program for dealing with problem students before they became dropouts? Yes, it would have cost some money, but (assuming these two are guilty) it would have saved one family terrible grief and would have saved the taxpayers hundreds of thousands of dollars, perhaps millions, we will now spend on prosecution and lengthy imprisonment.

We seem to learn slowly.

We continue to spend billions

on more and more prisons — and our crime rate keeps going up.

If some more sensible policies were adopted and more money would be invested in Head Start programs and other educational programs to salvage young people before they become problems, we would be a more productive country, and a safer country.

People guilty of crimes of violence have to be put away. But if we can guide them more before they get to that point, everyone benefits.

Time magazine had a cover story on violence in America. Richard Woodbury interviewed Wilbert Rideau, an inmate who also served as editor of the *Angolite*, the prison newspaper at the Louisiana State Penitentiary in

Angola, La. Rideau has written a book chronicling his life in prison: "Life Sentences: Race and Survival Behind Bars."

Asked what we should do about the crime problem, Rideau replied: "I'd like to see more efforts aimed at really improving people. Crime is a social problem, and education is the only real deterrent. Look at all of us in prison: We were all truants and dropouts, a failure of the educational system. Look at your truancy problem, and you're looking at your future prisoners. Put the money there."

He speaks from hard experience. He is 51, and has been in prison 31 years for murder.

When asked what might have stopped him, he replied: "I've thought a lot about that. I know that if

I hadn't been able to walk into a pawnshop and buy a handgun as easily as I did, I wouldn't have robbed that bank. That applies to just about everybody in this prison who ever held up anybody. Nobody robs a place with a knife or a can of mace. I was 19, an eighth-grade dropout. If I'd known that things weren't as hopeless as I thought they were, that would have stopped me. I wouldn't have felt so frustrated."

In 1949 we spent nine percent of the federal budget on education and today we spend about three percent on education. Then we spent very little on prison construction; now we spend billions.

It does not take a genius to conclude that our priorities ought to be shifted.

Sdružení českých svobodomyšlných škol přijme

UČITELKU ČEŠTINY

na 3 hodiny týdně

(vždy v sobotu od 9 do 12 hod. dopol.)

pro školu Brookfield, která je v sokolovně na ulici Prairie v Brookfield.

Znalost angličtiny nutná.

Pro podrobnější informace volejte č.tel. (708) 652-0435

G. ROBERT VLACH

Attorney at Law

POVOLENÍ V ILLINOIS, MICHIGAN, NEBRASKA

6922 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon (708) 795-4400

VEŠKERÉ PŘÁVNICKÉ SLUŽBY — VČETNĚ:

- Real Estate — nemovitosti — zastupování při proceji a nákupu
- poslední vůle • pozůstatosti • svěfenectví
- osobní zranění • automobilové nehody
- zranění v práci a obchodních prostorech • workers compensation
- rozvody • vymáhání nároku na podporu a vymáhání výživného na děti
- dopravní přestupky včetně — drunk driving — suspence license
- kriminální obhajoba • misdemeanors and felonies
- přístěnovatectví • immigration • bankrotly
- diskriminace v práci • daňové záležitosti — IRS a stát Illinois
- zastupování při vyřizování záležitostí v ČSFR



DNEŠEK

číslo 7 • ročník III

ČERVENEC 1993

Cena 4 80 Kč

Po letech...

Po letech je všechno trochu jiné. Třeba ... ale to je nebezpečné vypisovat, protože nějaká pyšná či drzá skutečnost by se mohla cítit opomenutá a uraženě by se dožadovала publicity, nebo dokonce satisfakční publicity.

Nyní mám na mysli spíš to kladné, co pohled z kopce let nabízí, třeba širokoúhlý obraz dění, anebo výhled (vynecháme-li vševládnoucí sex) na politické hřiště. To je pro občana chlebem vezdejším, jako bývaly kdysi chléb a hry. Informační potraviny i zábavy v tom směru stále ubývá, pokud nepatříte k funkcionářům, čili k osobám stojícím na stupních komunální, oblastní („zemské“ je protistátní), nebo celostátní politiky.

Na přání českého přítele v zahraničí jsem sestavil přehled naznačených rozdílů a potenci, ale kolega mi nakonec místo díky řekl, že evropské lidi zajímá dnes něco jiného. Nejsou zvědaví na studie, chtějí kontury, obrysy, a za ně se pokládají skandály, vraždy, sebevraždy, stávky, a podobně. Tím jsem ovšem nemohl posloužit. Znal jsem nanejvýš případ, že stará paní zemřela z budy i se svou kočkou, že nepohodlný politický vězeň byl nařčen z spolupráce s StB, že se nahý zadek v posametové čře zázračně stal milionářem, a že ... prostě samé pohádkové zvraty v nepohádkovém režimu pohádkového vyvolence. Ten mně nedávno při jízdě přes Pohofelec ze svého superauta (v pětičlenné koloně své ochranky) pozdravně pokynul coby občanu, zirájícímu, kdože to jede za houkání všech estébáckých sirén. A on to hlava jím vlastnoručně zmrzačeného státního útvaru, nyní ze zákona beztravný a nesesaditelný (co na to mezinárodní orgány?!), se základním platem až se hlava točí, což by mohlo samo o sobě být podnětem k revoltě. Platy vlády jsou výsmě-

chemi normálním vrstvám, a globální příjmy i zbytečné výdaje parlamentu jsou k sebevražednému zoufalí si, nebo k různému vykročení do ulic. Přitom fakt, že si tyto pánové zvýšili své (viditelné) obrovské platy rovnou o sto procent a podnikům vyhrožují pro nepatrné zvýšení mezd, lze komentovat jen za použití dějových výrazů z policejního protokolu o masochismu a sadismu. Jako „lízání biče“ by musel být označen výsledek průzkumu o jejich „oblíbené“, kdybychom nevěděli, kdo a proč jim fandí!! Nejnověji máme zákon na ochranu zvířat, ale namáme normu na ochranu důchodců, jejichž sociální genocida (navíc lidsky ponižující) se odehrává (tváří v tvář horentně stoupajícím cenám, ba i rostoucím průměrným mzdám, a snad jen mezinárodní tribunál by mohl to vládní zvěrstvo na bezbranných zastavit. Protože ani to mého zahraničního kolegu v této fázi bezpráví prozatím nezajímalo (k vraždám upírů a sebevraždám vysávaných teprve dojde, jako po Vítězném únoru), nechal jsem si to pro sebe na spoustě archů popsaného papíru. Pro futuro, pro zítřek, a možná pro nic.

Na rozhledně let sedím jako na loveckém posedu za temné sametové noci, a nechci naslepo být konkrétně střílet, protože ať mířím tam nebo tam, vždycky se v té parazitní tlačenici střelím. To je ale laciný úspěch. - Přesto bych chtěl těm dotčeným vzkázat, že je na ně vidět víc, než by si přáli. Nejsou tak staří, aby si odměnu za své zrady a těžké hříchy ještě bohatě neužili. Měli by přibrzdit, lidé nejsou tupí. A protože si to myslí, budou muset za nafoukaný omyl brzy zaplatit.

Stálo jim to zato?! Mnohým asi ano ...
Jan Černý

Anarchie znamená bezvládu
bezvládu znamená bezprávi
bezprávi znamená bezzákonost
bezzákonost znamená chaos,
boj, nenávisť, smrt...



ZASTAŇTE
ANARCHII

Anarchisté prý bojují o spravedlivější svět. To ale není pravda, přestože oni to o sobě tvrdí a neustále se schovávají za libivá hesla. Jejich činnost vede pouze k rozvratu a následnému chaosu. Náзорným příkladem je akce na Velké Pardubické, kde zavinili nejenom zranění mnoha koní, ale i nespravedlivé postihy policistů, kteří proti nim hájili pořádek.

Co dokázali anarchisté v minulosti?

Pouze rozvrat a neštěstí! Nejen desítky a stovky životů ztracených při jejich atentátech, ale i aktivní pomoc bolševické revoluci v Rusku a tím neštěstí pro celý svět až do současnosti. Za cara Mikuláše II. bylo Rusko největším vývozcem obilí na světě. Dnes je největším dovozcem. Teprve za bolševika, poznalo Rusko pravou bídu. Ale komunistům připravili cestu anarchisté. Chceme snad dopadnout jako Rusové?

Anarchisté se podepsali pod utrpení mnoha národů. Jaká je jejich vůdčí idea? Pouze chaos, bezvláda a tím i bezprávi. Oni jsou proti jakémukoliv zákonu, řádu, pořádku, disciplíně, autoritě. Jako by nepořádku v naší zemi nebylo dost. Kdo zastaví růst kriminality? Kdo zabráni daňovým únikům, šmelcům, nežádoucím přístěhovalecům? Kdo vyřeší cikánskou otázku, kdo zabráni sociálním nepokojům? Anarchisté jistě ne. Jak se tedy odvažují do všeho mluvit?! Anarchie už bylo dost.

Tato země potřebuje dobré zákony a pevný pořádek!!!
Národní hnutí
(pracoval J. Daněš)

Boží tělo v Jaidhofu r. 1993

V krásném zámku obklopeném lesnatým parkem sídlí Kněžské bratrstvo sv. Pia X. (Priesterbruderschaft St. Pius X.)

Byl to zářivý den, jásající světlem a slávou velkého svátku. Slunce vysílalo své teplé paprsky po celý den, hřející až příliš. Celá slavnost se odbyvala pod širým nebem, na zámeckém prostranství, obklopeném ze tří stran budovami, na čelní straně pod věží v krytém výběžku oltář, protější strana otevřena do parku, na volném prostoru lavice pro četné účastníky. Hlavním celebrantem byl J. E. biskup Bernard Fellay s asistencí mnoha kněží. V půl 11. biskup zahájil udělování svátosti biřmování, pokračoval v 11 hod. slavnou pontifikální mší sv. a po ní nádherné procesí ke 4 oltářům, umístěným v parku, obklopeným zelení přírody. Vše bylo tak, jako kdysi v dobách, které nebyly ještě narušeny sečným modernismem.

Bratrstvo Pia X. je tradičně církevní organizace, hájící tradiční liturgii v posvátném liturgickém jazyku, pravověrné katolické víry, bez nějakého vlivu progresistických pokoncilních pochybných směrů s pronikavšími zednáři. Jeho hlavou byl dříve, nyní již zvěčnělý arcibiskup Marcel Lefebvre, který jasně rozpoznal rozpad současné křesťanské společnosti a hledal prostředky, jak tento autodestrukční proces zastavit, zachovat víru, jak byla neztenčeně předávána od dob apoštolských až do našeho století. Chlěl vychovat novou generaci pravověrných kněží, přinášejících pravou oběť svátosti, předávajících víru se vším, co ji provází dalším generacím a vyvést sv. Církev ze zmatků současné doby. Kládl velký důraz na řádné, svaté a vznešené kněze, o které by se rozbila dábelská moc nepřátel snažících se je zesvětlit. Zjevně a mimo Církev stojící nepřátelé nejsou tak nebezpeční, jako ti, kteří v Církvi zůstávají a rozkládají ji zevnitř a kteří usilují o rozvrat pod rouškou obnovy, vykládají články víry dvojnásobně s protestující liturgií, snižující pak kněze na jakéhosi představeného či předsedu shromáždění. Byl by to rozsáhlý výčet všech chyb, herezí a rozkladu mezi modernisty a od nich svedených věřících. Nelze ale vše svalovat jen na církevní nepřátele, je nutné podívat se na vinu i do vlastních řad. Jediná možná cesta, jak z této mizerie vyjít, je návrat k tradici, ve víře, v morálce i v posvátné liturgii. Po smrti Lefebvra se stal hlavou Bratrstva P. Schmidberger.

Zatím co progresistické semináře upadají, počet jejich účastníků se rok od roku ztenčuje - nechcete na všechny ty excesy v modernistických chrámech zvláště v tzv. svobodném světě, které zde nebudeme vypočítávat - tradičně liturgické semináře stále rostou. V září 1. 1991 čítalo Bratrstvo 4 biskupy, 249 kněží, 215 seminaristů a řadu laických bratří. Mateřský dům bratrstva je ve švýcarském Menzingen, následuje 6 kněžských seminářů: v Argentíně, Austrálii, Německu, ve Francii, ve Švýcarsku a v USA. Z 92 prioritů jsou: 2 v Austrálii, 1 na Novém Zélandě, 2 v Belgii, 1 v Německu, 3 v Anglii, 32 ve Francii, 1 v Gabonu, 1 v Indii, 3 v Itálii, 4 v Kana-

Pokračování na str. 12

Adresováno všem hanobitelům pomníků...

Motto: „Vím, byla by chyba, plivat na pomníky...“ (Karel Kryl LP desky RAKOVINA)

Neuvážené vytváření a opětné likvidování, případně „jen“ hanobení pomníků patří mezi naše nechvalně proslulé národní zvyky. O této skutečnosti se můžeme nyní například přesvědčit na brněnském Moravském náměstí, ovšem - bohužel - nejen tam.

Když v 5. čísle Dnešku vyjádřil kolega Knor nesouhlas se zhanobením pomníku rudarmějců na již zmíněném Moravském náměstí, očekávali jsme - upřímně řečeno - na naši adresu tvrdou čtenářskou kritiku a snad i nařčení ze sympatií k bolševismu. Opak se stal pravdou. Čtenáři naprosto správně pochopili, že se nám nejedná o obhajobu komunismu, nebo socialismu či nějakého jiného -ismu, ale o protest proti opětnému falšování historie. (Cituji kolegu Knora: Osvození Československa Sověty je jedna věc a to co následovalo poté věc druhá...)

Nápisy na uvedeném pomníku kupodivu během několika dní zmizely, což si jistě vyžádalo nemalé úsilí, a my se zarádováváme, že výjimečně zvláště zdravý rozum nad nepřemožitelnou hloupostí. Neradovali jsme se dlouho. O pár týdnů později se nápisy objevily znovu - mnohem výraznější a m.j. požadující: BOLŠEVICKÉ POMNÍKY MUSÍ Z BRNA ZMIZET. Na vlastním piedestalu, na jehož vrcholu je umístěna socha vojáka, je přes Stalinův rozkaz ke kapitulaci německých ozbrojených sil nastříkáno sprejem PRYČ S RUDOFAŠTICKÝMI SYMBOLY. STALIN = VRAH. OSTUDA BRNA!

Vezněme nyní jeden nápis po druhém. Pomník není oslavou bolševismu nebo komunismu. Byl postaven na počest vojáků, kteří padli při osvobození Brna (potažmo Československa). Že to byli shodou okolností vojáci sovětsí, vojáci v jejichž zemi vládli komunisti, je sice smutný fakt, přesto nic nemění na jejich obětovaných životech. Myslím, že si naši větu zaslouží. Pokud ovšem nechceme opět falšovat historii. Obyčejní vojáci (ať již bojovali na kterékoli straně) měli velmi málo společného s politikařem svých předáků...

Z výše uvedeného dále vyplývá: protože se jednalo o sovětské vojáky, je veškeru logické, že na piedestalu je vytesán vojenský rozkaz Stalina. Stalin byl sice opravdu masový vrah, ale v dané době i nejvyšší velitel Rudé armády a uznávaný spojencem protifašistické koalice. Uryvek z jeho rozkazu není žádným symbolem, ale historickou realitou, kterou prostě nemůžeme změnit.

Ostudou Brna není, jak tvrdí nápis, tento poměrně vkusně řešený architektonický celek, ale právě barbarské nápisy sprejem. Co vlastně požadují autoři těchto nápisů? Vyhodit vše do vzduchu? A co postavit na uvolněném místě? Su-

permarket? Sexšop? Nebo jen další bankovní pobočku Tel Avivu? Ohledně hanobení pomníků jsme prostě nepoučitelni. Současní hanobitelé si mohou směle podat ruku se svými komunistickými předchůdci z padesátých let. Stejná nenávisť, stejný tupý promítivismus, stejná neúcta k historickým skutečnostem.

Naše prokletí se zřejmě datuje od listopadu 1918, kdy rozvášněná lůza strhla Mariánský sloup v Praze. Profesor V. V. Štěch tehdy napsal: „Stržením sloupu Mariánského jakoby padl na náš národ zlověstný stín, nic dobrého nevěstící.“

Lze ještě pochopit odstranění všech těch oblodných hvězdic, brunátných Gottwaldů a nepřeberného množství Leninů. Již méně je pochopitelné - máme-li být konkrétní - např. odstranění pomníku Josefa Hybeše (1850-1921, spoluzakladatel č. soc. dem. v roce 1878 a KSČ v r. 1921, redaktor Rovnosti, 1897 zvolen jako jeden z pěti č. soc. dem. poslancem říšské rady) v Brně, na okraji Lužánek. Ještě žijí pamětníci, kteří o Hybešovi říkají, že to byl výjimečný člověk, který nikdy nic neměl, protože všechno rozdál potřebnějším. Zemřel v roce 1921 a se zločnickým obdobím komunistů neměl nic společného. Což se o mnoha našich současných „demokrattech“ typu pana Uhdeho a spol. říci nedá. Se svými tučnými konty za vlastizradu nesahají Hybešovi ani k tomu podstavci, ze kterého ho odstranili.

Boží tělo v Jaidhofu r. 1993

dě, 2 v Mexiku, 1 v Holandsku, 2 v Rakousku, 1 v Portugalsku, 8 ve Švýcarsku, 1 ve Španělsku, 1 v Jižní Africe, 1 v Zimbabwě, 3 v Argentíně, 1 v Chile, 1 v Kolumbii, 11 v USA a ještě na dalších místech, v r. 1992 byl zřízen priorát v Manile na Filipínách. Bratrstvo vlastní 5 exercičních domů, 44 škol, univerzitní instituty v Paříži, v Lyoně a v USA. Tradiční tridentická mše je Bratrstvem slavena více než na 600 místech, z větší části ve vlastních chrámech, v kaplích a v privátních střediscích, nehledě na další četné mše sloužené tradicionalisticky mimo Bratrstvo.

Uvedený počet se stále rozšiřuje a obrací se k němu mnoho věrných katolíků, kteří už jsou modernistických zmatků syti a kteří rovněž odmítají vkládání lidového jazyka do vlastní mešní liturgie, nebo instalování stolů místo oltářů. Církev ostatně nesčetněkrát prohlásila, že lidový jazyk je ke kázání, vysvětlování, k vyuce, avšak vlastní liturgie má posvátný latinský jazyk. Toto bylo stanoveno i na posledním koncilu, avšak dále nebylo dodrženo.

Modernističtí biskupové v dnešním světě nejsou služebníky Božími či mužové modlitby, nepracují pro království Kristovo, ale jsou to spíše diplomati, technokrati, politici, nezabývající se starostmi o věčný život duší. Každou též všechna náboženství včetně pohanských na jednu úroveň s katolickou církví Kristovou, tak např. do Assisi bylo pozváno 130 různých sekt včetně šamanů z Afriky a se všemi se jednalo jako rovný s rovným. Tedy žádná nadpřirozená víra, ale jen jakési lidské náboženství založené na ekumenickém principu rovnosti.

Je mnoho modernistických biskupů, kteří se zasazují o zrušení celibátu pro kněze a žádají i svěcení pro ženy, nehledě na různé theologické úchylky od pravé víry. Biskupové tohoto ražení zůstávají docela pasivní ke všem urážkám Církve šířící se po světě, ke všem nemravnostem a herezím a extravagancím při bohoslužbách. Otřesné případy jsou nám známy.

Slavnost Božího Těla v Jaidhofu byla opravdu nádherná. Po pontifikální mši

šlo procesí průvodem ke čtyřem oltářům, umístěným v přílehlém parku, u nich pak pobožnost se čtením evangelia, modlitbami, zpěvy a požehnáním. Bílé družičky, mládenci, ministranti, kněží a zbožní věřící, kteří se sjeli ze všech možných stran, to vše nás dojmalo a částečně i vzbuzovalo závist, že něco takového zde žije, u nás však už bylo téměř umříváno.

Nikomu z přítomných nepřípadla latinská slova při mši nijak cizí. Všichni dovedli zpívat Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus, věděli co se odpovídá na Dominus vobiscum a na dialog před prefací. Všichni, dokonce i mládež zpívali u oltářů z paměti Tantum ergo sacramentum. Pokud lidé nejsou kažení a odváděni od pokoncilních modernistů, váží si posvátného liturgického jazyka. Samozřejmě propriální části se vložkou přidávaly v lidovém jazyku. Celý obřad měl důstojný ráz a krása latinských zpěvů je nepopíratelná. Jaký rozdíl od těch progresistů, jejichž liturgie v lidových jazycích v nejnemožnějších variacích a obměnách je plná úpadku.

Všichni účastníci se dokonale vyznali, nebyla u nich totiž přerušena kontinuita výchovy a vzdělání. A pokud někdo opravdu má úroveň takovou, že by nevěděl, co latinské texty znamenají, má to v každé knížce a zpěvníku vedle sebe, latinsky i v lidovém jazyku, ordinarium s kánonem, a v misálech i proprium. Některé argumenty o rozumnosti, jak s nimi modernisté operují a vnucují je, jsou zcela pochybné.

Slunce zářilo celý den, slavnost byla také dlouhá a na konci bylo pamatováno i na docela bohaté občerstvení, podávané zdarma všem přítomným na volném prostranství, aby kromě duší byla osvěžena i naše znavená těla. Vzpomínky na krásnou slavnost ke cti a slávě Boží zůstávají.

+ O.A.M.D.G. +

A. P.

Scriptum die 13 Junii A. D. 1993,
in Dominica II. post Pentecosten.

Zlo sílí

Jan Černý

Zatímco si nalháváme humanitu a lidská práva, sílí kolem nás zlo a sadismus. Pokud nesídlíte ve slovné věži, dáte mi za pravdu. — Ústřední sadismus o poznání polevil, protože existenčně znejistělá administrativa nemá chuť k obvyklým projevům úřední moci (úřední šiml prozatím dříme). — V oblasti "píšící tužky a papíru" je situace taková, že by bylo čestnější zavést opět cenzuru, kvůli osobní jistotě. Píšící opozičník se ani tak nebojí splašků, jako je mu líto času, vynakládaného na permanentní očistu své tváře.

Nechci šířit pesimismus, když tvrdím, že krádeže, loupeže a vraždy (i politické) jsou běžným jevem, na který nejsme u nás zvyklí. Zevně se tváříme srdnatě, že to jako nic není, že je to v zemích nových vzorů daleko horší, ale uvnitř jsme z toho smutní. — V rámci prikazované humanity jsme kupříkladu zrušili trest smrti, abychom se přiblížili Desateru, avšak jsouce na cestě opačným směrem, jsme tím akorát dodali odvalu zločincům. Vrahům jsme dokonce zaručili zákonnou ochranu jejich bídného života (zavražděným jsme takovou ochranu neposkytli). Ale dělá nám dobře, že jsme humánní (ale také bezmocní) a že svět to vidí.

Zlo a sadismus na naše poměry

sílí. Tento vývoj se za jistých ústavně-právních okolností může projevit jako snížení ochrany nekonformně smýšlejících občanů. Proto bych se v předstihu přimlouval za zákonné uznání statutu "politického vězně". Vyčleněná oddělení v jedné či dvou věznicích, s dozorcí slušného občanského profilu, a s režimem, jaký požívali komunisté výjimečně zavíraní na směšnou dobu za první republiky — by to zamezilo sadismu (i objednanému!) kriminálních živlů, které se dnes — jistě víte proč — cítí "na koni". Častá kontrola trestu, zástupci z nevládních stran, by věci prospěla. Kdyby to někomu bylo k smíchu, ať se nechá zavřít na zkoušku — my to známe.

Nešířil bych se na toto chmurné téma, kdybych nepozoroval jev, který nikdy nechodí sám. Pro osvětlení paměti si jen vzpomeňte na něžné líbání dětí diktátory. Dnešní obdobou zmíněného jevu je i kupříkladu publicistní a laciné rozněžnění se "nad ptáčkem vypadlým z hnízda", a nevidění potřeb bližního, stojícího na krok od místa ptačího neštěstí.

Je-li v humánní společnosti víc ceněna teatrální něha, než lidsky povinné milosrdenství (stát se už nechce o nic tak podřadného starat), něco tu nehraje, a měli bychom se neprodleně, pravdivě a nebojácně zmobilizovat: Vůči sobě samým i v zájmu naší ukolébávané společnosti.

■ VISTA, Cal.

Námořní biolog John Ljubenkov nevěděl, co začíná, když vstal při schůzi školního výboru a ukázal přítomným zkamenělinu šneka 75 milionů let starou.

V minulých volbách dostal pětičlenný školní výbor většinu konservativních křesťanských evangeliků, a Ljubenkov se zeptal, zdali plánují zavést vyučování o stvoření světa podle bible.

Po devíti měsících dostal Ljubenkov odpověď. Před dvěma měsíci Vista se stala prvním veřejným školním okresem, který formálně otevřel dveře pro vyučování o stvoření jako alternativu teorie evoluce.

Přes ostré protesty svého vlastního učitelského sdružení nařídil výbor (school board) třemi hlasy proti dvěma, aby "diskuse božího stvoření, konečné cíle nebo základní příčiny byly zahrnuty ve vhodných dobách ve vyučování historicko-sociálních věd anebo angličtiny-language arts."

Dále výbor nařídil "výzkum a dialog vědeckých důkazů ve srovnání s teorií vědy" a vydal rozhodnutí, že "žádný student nebude nucen věřit nebo přijímat jakoukoli teorii, obsaženou v studijní osnově (curriculum).

Členka výboru Linda Rhoades, která volila "no" řekla, že učít o stvoření ve třídě přírodních věd je ilegální. Tom Conry, prezident Vista Teachers Association řekl: "Je tu snaha zavést do veřejných škol určitou náboženskou víru."

Skoro 70 let po době známém soudu — "Monkey Trial" kvůli vyučování evoluce dal školní výbor tuto malou obec jižní Kalifornie do přední linie boje mezi náboženskou pravici a zastánci světské veřejné školní výchovy.

■ LONDÝN, Velká Británie

Iracký prezident Saddam Husseín zakázal vojenským důstojníkům odjezd ze země, jak sdělila opoziční skupina se základnou v Londýně. Iracký národní kongres řekl ve své zprávě, že tajná direktiva se vztahuje na pensionované a činné vojenské důstojníky a dodal, že Husseín nařídil popravu šesti "význačných" Iráčanů před několika málo dny, aby utišil opozici. Minulý týden zběhli dva iráčtí vyslanci do Londýna a slíbili, že budou spolupracovat s exulantskými opozičními skupinami o svržení Husseína.

Z VŮLE MOCNÝCH

...je dovoleno v naší sametové republice dokonce i veřejně konstatovat, že v dobách komunismu byly tímto režimem páchany zločiny proti lidskosti!

...je však přísně zakázáno požadovat, aby spáchané zločiny minulosti byly souzeny a viníci potrestáni!

...je dovoleno projevovat jakkoliv přehnané ovace na adresu sametových představitelů moci!

...je však zcela nepřipustné projevovat jakoukoliv pochybnost o neomylnosti a charakteru členů sametového vládnoucího klanu!

...je možno ničit ekonomiku státu, deformovat charakter, ubíjet život občanů a protěžovat kdejakého podvodníka!

...je však nepřistojností požadovat od sametových vládců opatření směřující k posílení ekonomické základny státu, návrat k morálním hodnotám a vytvoření skutečně právního státu!

TAKOVÁ JE Z VŮLE MOCNÝCH NAŠE REPUBLIKA!

Dr. Benedikt Komár, Chrudim

JESKYNĚ CHŘESTÝŠŮ

Žít uprostřed bolševiků je stejně nebezpečné, jako žít nahý v jeskyni plné chřestýšů. Člověk v takové situaci nikdy neví kdy bude uštknut. Zprvu si jej třeba nikdo z hadů nevšimne. Pokud se nebude uhýbat a chřestýši budou zrovna nasyceni. Stačí však nepatrný pohyb a je konec. S bolševiky je to podobné. Dokud jsou nasyceni a nikdo se jim nestaví do cesty, jsou nevšimaví. Běda však, když postřehnou, nebo jen třeba vycítí, že je něco ohrožuje. Tehdy hned zaútočí. I když ještě před okamžikem vypadali zcela neškodně!

Ač Václav Havel spolu s Václavem Klausem a celou jejich kamarádou vytrubují do celého světa desítky prohlášení o své demokratičnosti a pravícovosti, svými činy bezesporu dokazují pravý opak! Mluví-li o naší zemi jako o zemi demokracie a svobody, pouze světovou veřejnost krutě obelhávají. Skutečnost je trochu jiná. Náš samet se snaží, aby si svět myslel, že bolševikům u nás již odzvonili. Faktem však je, že naopak jim byly naším sametem vytvořeny ty nejlepší podmínky pro pokojné přežití a pro zamaskování jejich dalšího působení. Naše sametem proklamovaná demokracie je ve skutečnosti jen chřestýš jeskyni!

Jaromír Thuma, Praha